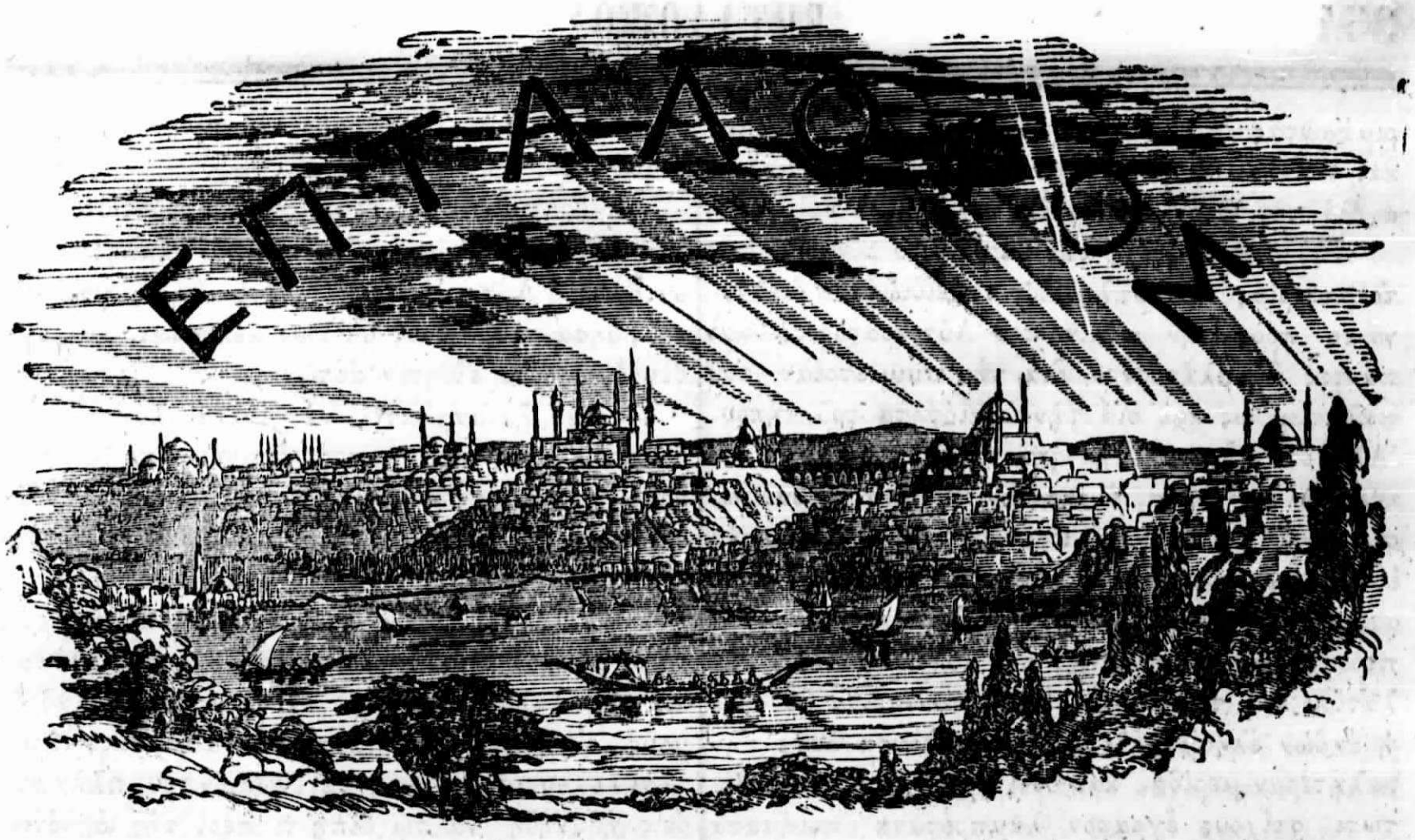

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1863. ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 23.

Η ΑΗΔΩΝ.

Σῖναι ἢ Κινέζοι καυχῶνται ὅτι ἔχουσι δύο ὀφθαλμοὺς περισσοτέρους τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅμως τοῦτο οὐδαμῶς ἐμποδίζει αὐτοὺς τοῦ νὰ ἦνε πάντοτε Κινέζοι, καθὼς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὴν Κίναν. Ἐπίσης λοιπὸν καὶ αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε Κινέζος, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ περιστοιχοῦντες τὸν θρόνον του.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, — καὶ σημειώσατε καλῶς εἰς τὴν μνήμην σας τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν, ἥτις μ' ὀλίγον θέλει παραδοθῆ εἰς τὴν λήθην, — τὸ παλάτιον τοῦ Αὐτοκράτορος ἦτο, τουτέστιν ἐλογίζετο τὸ μεγαλοπρεπέστερον ἐνδιαίτημα ὅλου τοῦ κόσμου. Συνέκειτο ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ σινοκέραμον (porcelaine) πολύτιμον, διαφανέστατον καὶ εὔθραυστον, χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος καὶ λίθοι πολυτελεῖς ἐκόσμουν πᾶσαν αὐτοῦ στοὰν, πάντα δίαυλον, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀπωτάτης ἀψίδος. Εἰς τὸν κῆπον ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ ἐσπαρμένα τὰ ὡραιότερα ἄνθη, ἐξ ὧν μέγας ἀριθμὸς ἔφερεν ἀνηρτημένους ἀργυροῦς κωδωνίσκους, οἵτινες, σημαίνοντες ὁσάκις διήρχετό τις ἢ ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρας ἑσπερίας αὔρας, καθίστων μαγευτικὸν τῷ ὄντι τὸ ἐνδιαίτημα ἐκεῖνο καὶ προεκάλουν τὸν θαυμασμὸν τοῦ διαβάτου. Ναὶ, πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὸν κῆπον τοῦ ὀλβίου ἐκείνου Αὐτοκράτορος ἦτο λαμπρότατα διατεθειμένον, ὁ δὲ κῆπος αὐτὸς τόσον μακρὰν ἐξετείνετο, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος κηπουρὸς εἶδε ποτὲ τὴν ἄκραν του. Καθόσον προεχώρει τις ἔφθανεν εἰς μεγαλοπρεπές τι καὶ σύσκιον δάσος, πλῆρες ὑψικόμων δένδρων, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων ἦτο προσηλωμένη καὶ ἀνὰ μία λυχνία ἐκ ψευδαργύρου, ἃς ἤναπτον τὴν νύκτα πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς λαμπρότητος. Τὸ δάσος τοῦτο ἐξετείνετο μέχρις εὐρυχώρου τινὸς ὡραίου ποταμοῦ, παρομοιάζοντος μὲ θάλασσαν, ὅστις καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὄχθας του ἀκόμη ἦτο κυανοῦς καὶ λίαν βαθὺς, εἰς τρόπον ὥστε μεγάλα πλοῖα ἠδύναντο νὰ προσορμισθῶσιν ἕως ὑπὸ τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων.

Εἰς ἕνα ἐκ τῶν κλάδων τῶν προαιωνίων τούτων δένδρων, ὅστις, κλίνων μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἔψαυε σχεδὸν τὴν διαυγεστάτην αὐτοῦ ἐπιφάνειαν, ἀηδών τις ἔπηξε τὴν φωλεάν της, καὶ τόσον θελκτικὰ ἐκελάδει πᾶσαν ἑσπέραν, ὥστε οἱ πτωχοὶ ἁλιεῖς, καίτοι προαπησχολημένοι ἀπὸ τόσας λυπηρὰς φροντίδας, λησμονοῦντες τὰ πάντα, ἐσταμάτουν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ τὴν ἀκούσωσι, καὶ ἐλησμόνουν νὰ σύρωσι τὰ δίκτυά των. « Διὰ τὸν Θεόν! τί ὡραῖον κελάδημα! » ἔκραζον· καὶ μετὰ λύπης ἀπεμακρύνοντο τοῦ δένδρου ἐκείνου διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ ἔργου των· πλὴν ἡ ἐπιοῦσα νὺξ τοὺς εὕρισκε πάλιν ὑπὸ τὸ δένδρον, πε-

ριμένοντας τὸ τερψικάρδιον ἐκεῖνο κελάδημα, καὶ ἱκανὴν ὥραν ἐσταμάτουν κράζοντες πάλιν: « Διὰ τὸν Θεόν! τί ὡραῖον κελάδημα! »

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς εὐρυχώρου Σινικῆς Αὐτοκρατορίας πολυπληθεῖς ταξειδιῶται διευθύνοντο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ πάντες ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν συμμετρίαν τοῦ παλατίου ὡς καὶ διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ κήπου. Ἀλλ' ὅταν ἤκουον τὴν ἀηδόνα μέλπουσαν τὸ νυκτερινόν της ᾆσμα, ἀνέκραζον: « Ἰδοὺ τὸ θαυμασιώτερον πάντων! » Καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἑστίας των, διηγοῦντο αὐτὰ τὰ θαυμάσια, οἱ δὲ σοφοὶ συνέθεσαν βιβλία ὁλόκληρα, περιέχοντα περιγραφὰς τῆς πόλεως, τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατίου καὶ τοῦ κήπου. Κατὰ συνέπειαν δὲ οὔτε ἡ ἀηδὼν ἐλησμονήθη, ἀλλὰ μάλιστα ἔσχε τὴν καλητέραν μερίδα, καὶ ὅσοι ἐγνώριζον νὰ συνθέτωσι στίχους ἔγραφον λαμπρότατα ποιήματα πρὸς τιμὴν τῆς παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ψαλλούσης ἀηδόνος.

Τα βιβλία ταῦτα διεσκορπίσθησαν πανταχοῦ, καὶ τινα ἔφθασαν μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις, καθήσας εἰς τὸν ἐκ καθαροῦ χρυσίου θρόνον του, ἤρχησε νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ. Εἰς ἑκάστην περίοδον ἄφηνε τὸ βιβλίον καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλήν· τόσον ἐκπεπληγμένος ἦτο ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνας περιγραφὰς τοῦ παλατίου, τῆς πόλεως καὶ τοῦ κήπου. Ἀλλ' ἡ ἀηδὼν ἀναντιρρήτως εἶνε τὸ θαυμαστότερον πάντων τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τούτῳ θαυμάτων! Ἰδοὺ πῶς ἐξεφράζετο τὰ περὶ αὐτῆς τὸ βιβλίον.

« Καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ ἀηδών; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Αὐτοκράτωρ· δὲν τὴν γνωρίζω. Ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὸ Κράτος μου, καὶ μάλιστα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μου κήπου, τόσον θαυμάσιον πτηνόν; ποτὲ δὲν ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ βιβλία τώρα μὲ τὸ μανθάνουν.»

Εἶτα ἔκραξε τὸν θαλαμηπόλον του· οὗτος δὲ ἦτο τόσον ἀγερώχου χαρακτῆρος, ὥστε πάντοτε ὁσάκις ὑποδεέστερός τις αὐτοῦ τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον, δὲν κατεδέχετο ποτὲ νὰ ἀπαντήσῃ· μόλις ἓν μονοσύλλαβον πώχ! ἐπιφώνημα κακίστην ἔχον σημασίαν, διέφευγεν ἐνίοτε τὰ χείλη του.

« Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐδῶ πτηνόν τι περίεργον, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦσιν ἀηδόνα, τῷ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ· λέγουν ὅτι εἶνε τὸ ὡραιότερον πρᾶγμα καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ Κράτους μου. Διατί κανεὶς μέχρι τοῦδε δὲν μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ;

— Ποτέ, Μεγαλειότατε, δὲν ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοιούτου πτηνοῦ, ἀπεκρίθη ὁ θαλαμηπόλος, καὶ ποτὲ δὲν ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Αὐλήν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ παρουσιασθῇ ἀφεύκτως τὸ ἑσπέρας τοῦτο ἐνώπιόν μου καὶ νὰ ψάλλῃ! εἶπεν ἐντόνως ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους κέκτημαι, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε εἴδησιν αὐτῶν.

— Δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ γίνεται λόγος περὶ τοιούτου τινὸς πράγματος, ἐπανέλαβεν ὑποκλινόμενος μέχρις ἐδάφους ὁ θαλαμηπόλος· πλὴν θὰ ἐρευνήσω παντοῦ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ εὕρω.»

Πλὴν ποῦ νὰ τὸ εὕρῃ; Ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις ἠναγκάσθη πρὸς στιγμὴν νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὸ ἀγέρωχόν του, ἀνεβοκατέβη ὅλας τὰς κλίμακας τοῦ παλατίου, διέτρεξεν ὅλους τοὺς διαδρόμους, εἰσῆλθεν εἰς ἁπάσας τὰς αἰθούσας, ἠρώτησεν ὅλους ὅσους ἀπήντα ἐνώπιόν του, πλὴν οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῷ εἴπῃ τι περὶ τῆς ἀηδόνος. Ἐπανῆλθε λοιπὸν παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι καὶ ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔγραψαν τοιοῦτόν τι εἰς τὰ βιβλία των, ἠθέλησαν ἀναμφιβόλως νὰ γράψουν μύθους. « Ἡ Ὑμετέρα Οὐρανία Μεγαλειότης δὲν θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τοιαῦτα μυθώδη ἐπινοήματα καὶ τοιαύτας παραδόξους φαντασμαγορίας.

— Ἀλλὰ τὸ βιβλίον, εἰς ὃ ἀνέγνωσα περὶ τοῦ τοιούτου πράγματος, ἐπανέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, μοὶ ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ μου συμμάχου καὶ φίλου, τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδύνατον εἶνε νὰ περιέχῃ ψεύδη. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω τὸ ᾆσμα τῆς ἀηδόνος, καὶ πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔλθῃ ἡ ἰδία ἐδῶ ἀπόψε· τῇ ἀπονέμω τὴν ὑψηλήν μου αὐτοκρατορικὴν εὔνοιαν, καὶ ἂν δὲν ἐκτελεσθῶσιν αἱ διαταγαί μου, θέλω διατάξει νὰ ξυλοφορτώσωσιν ὅλους τοὺς αὐλικούς μου!

— Τσίγκ-Πέ! (γενηθήτω τὸ θέλημά σας)» εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος, καὶ ἐπανήρχησε νὰ ἀναβοκατα-βαίνῃ τὰς κλίμακας καὶ νὰ περιτρέχῃ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς αἰθούσας· οἱ περισσότεροι δὲ τῶν αὐλικῶν ἠκολούθουν ἐξοπίσω του, διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ξυλοφορτωθῶσι. Πόσας ἐρωτήσεις δὲν ἔκαμνον περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν, ἐκτὸς τῶν κατοίκων τοῦ παλατίου;

Τέλος εὗρον εἰς τὸ μαγειρεῖον μικράν τινα κόρην πτωχὴν, ἥτις, πληροφορηθεῖσα τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς, εἶπεν: « Ὦ Θεέ μου! γνωρίζω κάλλιστα ἐγὼ τὴν ἀηδόνα! πόσον ὡραῖα ψάλλει! Ὁ ἀρχιμάγειρος μοὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ πηγαίνω κάθε ἑσπέραν εἰς τὴν πτωχήν μου μητέρα, ἥτις εἶνε ἀσθενής, τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης

τῶν ὑπηρετῶν τοῦ παλατίου. Κατοικεῖ αὕτη ἐκεῖ σιμὰ τοῦ παρυχθίου, καὶ ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν οἰκόν μου κάθημαι ὀλίγον εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ξεκουρασθῶ, καὶ ἐκεῖ ἀκούω τὴν ἀηδόνα ψάλλουσαν. Πολὺ συχνὰ δάκρυα μοὶ ἔρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τόσην εὐχαρίστησιν καὶ γοητείαν αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν, ὡς ἐὰν ἡ μήτηρ μου μὲ ἐνηγκαλίζετο.

— Μικρὰ μαγείρισσα, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος· θὰ σὲ εἰσάξω ἐπισήμως εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ θὰ σὲ δώσω τὴν ἄδειαν νὰ ἴδῃς τρώγοντα τὸν Αὐτοκράτορα, ἂν ἠμπορέσῃς νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς πλησίον τῆς ἀηδόνος, διὰ νὰ τὴν προσκαλέσωμεν ἀπόψε εἰς τὴν ἑφεσπερίδα τῆς αὐλῆς. »

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἐσπευσμένως πρὸς τὸ δάσος, ὅπου ἔψαλλεν ἡ ἀηδὼν κατὰ τὸ σύνηθες. Ἡ σελήνη ὑψοῦτο ἤδη ὠχρόλευκος εἰς τὸν ὁρίζοντα. Μόλις δὲ ἐξετέλεσαν τὸ ἥμισυ τοῦ ἀπαιτουμένου δρόμου, καὶ βούβαλός τις ἤρχησε νὰ μυκᾶται.

« Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος· ἰδοὺ τὴν! Πόσον δυνατὴ φωνὴ εἰς ἓν τόσον μικρὸν πτηνόν! μὰ τὴν πίστιν μου, ὡσὰν νὰ μὲ φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλοτε τὴν ἤκουσα.

— Ὄχι, ἐκλαμπρότατε· αὐτὰ τὰ μουγγρητὰ εἶνε τῶν βουβάλων, εἶπεν ἡ μικρὰ μαγείρισσα· ἀκόμη εἴμεθα μακράν.

Μόλις δὲ ἐτελείωσε τὸν λόγον της, καὶ ἀμέσως οἱ βάτραχοι τοῦ βάλτου ἤρχησαν νὰ κράζωσι.

— Θεέ μου! τί ὡραῖα! εἶπεν ἔκπληκτος ὁ ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς· νομίζω ὅτι ἀκούω τοὺς μικροὺς κωδωνίσκους τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου μας.

— Ὄχι, ἐκλαμπρότατε, ἐπανέλαβε καὶ αὖθις ἡ μικρὰ μαγείρισσα· εἶνε οἱ βάτραχοι τοῦ βάλτου· πλὴν δὲν εἴμεθα καὶ πολὺ μακρὰν τῆς ἀηδόνος, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὴν ἀκούσωμεν.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχησεν ἡ ἀηδὼν νὰ λαρυγγίζῃ, προανακρούουσα τὸ θαυμάσιον μελῴδημά της.

— Ἰδοὺ αὐτή, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη· ἀκούσατέ την, ἀκούσατέ την! ἰδοὺ αὐτή! » Καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου της μικρόν τι φαιόχρουν πτηνόν, καθήμενον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων.

— Εἶνε δυνατὸν τοῦτο; ἀνεβόησεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἔκπληκτος· ποτὲ δὲν τὴν ἐφανταζόμην κατεσκευασμένην εἰς τοιοῦτον τρόπον. Θεέ μου! πόσον ἁπλούστατον πτέρωμα. Φαίνεται ὅτι ἡ βασκανία τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θαυμάζοντος αὐτὴν πλήθους ἔκαμε νὰ χυθῇ τὸ ὡραῖόν της πτέρωμα.

— Μικρά μου ἀηδών! ἐφώναξεν ἡ κόρη τοῦ μαγειρείου· ὁ χαριέστατος ἡμῶν Αὐτοκράτωρ, ὁ τρισέβαστος Κύριός μου, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθῃς νὰ ψάλλῃς ἐνώπιόν του.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ ἀηδών· καὶ ἤρχησε νὰ μέλπῃ τὴν εὐδαιμονίαν της ἐπὶ τῇ ἐξόχῳ τιμῇ ἣν ἀπελάμβανε, προτιμηθεῖσα ὑφ' ἑνὸς Αὐτοκράτορος.

— Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε μία ἐντελὴς καὶ ἁρμονικωτάτη μουσική! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος· ἰδὲ, ἰδὲ, μὲ πόσην εὐστροφίαν καὶ τέχνην ἐργάζεται ἡ μικρά της γλῶσσα καὶ ὁ λεπτός της λάρυγξ. Ὦ! ἀναμφιβόλως θὰ ἐπιτύχῃ πολὺ εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ θὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμὸν πάντων.

— Νὰ ἐπαναλάβω τὸ ᾆσμά μου καὶ αὖθις ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος; ἠρώτησεν ἡ ἀηδὼν, νομίζουσα ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτον ἐκεῖ.

— Θελκτικωτάτη μου μικρὰ ἀηδὼν, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός· ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σὲ συνοδεύσω ἀπόψε εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Αὐλῆς, ὅπου εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θέλεις κινήσει διὰ τῶν θαυμασίων μελῳδιῶν σου τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς καὶ Οὐρανίας Μεγαλειότητος· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τῶν ἀνακτόρων.

— Μολονότι τὸ κελάδημά μου ἀκούεται καλήτερον ἐν μέσῳ τοῦ δάσους καὶ τῆς χλόης παρὰ παντοῦ ἄλλοῦ, θὰ ἔλθω ὅμως εὐχαρίστως, ἀφοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἐπιθυμεῖ. »

Ἐν τούτοις αἱ λαμπρότεραι προετοιμασίαι ἐγένοντο εἰς τὸ παλάτιον. Οἱ ἐκ τετραγώνων ἐκπορσελάνης συγκείμενοι τοῖχοι ἀπήστραπτον ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας ἑκατοντακισχιλίων χρυσῶν λυχνιῶν, αἵτινες ἐξετείνοντο καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν κῆπον, προσηλωμέναι ἐπὶ τῶν ἀπειραρίθμων δένδρων ἐφ' ὅσον διάστημα ἤρκει νὰ περιλάβῃ ὁ ὀφθαλμός. Τὰ λαμπρότερα ἄνθη, κεκοσμημένα μὲ τοὺς ὡραίους κωδωνίσκους των, ἐφόλιζον τοὺς διαδρόμους, καὶ τόση σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐγίνετο, ὥστε ἀπετελεῖτο ῥεῦμα ἀέρος, ὅπερ ἔθετεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς ἀργυροῦς τούτους κωδωνίσκους. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου ἐστήθη καὶ ὁ χρυσοῦς θρόνος τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔπηξαν ἀδαμάντινον δενδρύλλιον, ἀστραπηβολοῦν ἐν μέσῳ τῶν φώτων, ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ καθήσῃ ἡ ἀηδών. Ὅλη ἡ αὐλὴ παρευρίσκετο εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκείνην, καὶ ἡ μικρὰ μαγείρισσα ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ θεωρῇ τὴν ἀστραπηβόλον ἐκείνην λαμπρότητα διὰ μέσου τῆς χαράδρας μικρᾶς τινος θύρας, διότι τῇ ἀπενεμήθη ὁ ἐπίσημος τίτλος Αὐτοκρατορικῆς μαγειρίσσης.

Πάντες ἦσαν ἐν μεγάλῃ στολῇ, καὶ αἱ γυναῖκες ἔφερον τὰς πολυτελεστέρας των ἐσθῆτας· ὅλων δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλοῦντο ἐπὶ τοῦ μι-

κροῦ φαιόχρου πτηνοῦ, πρὸς ὃ ἀπετείνοντο καὶ ὅλαι αἱ κινήσεις τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος. Τὸ δὲ πτηνὸν τοῦτο τόσον θαυμασίως ἔψαλλεν, ὥστε δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἔτρεχον ἀφθόνως ἐπὶ τῶν παρειῶν του· ἡ δὲ ἀηδὼν ἐπὶ μᾶλλον καθίστα παθητικὸν τὸ μελῴδημά της, καὶ ἡ φωνή της διεπέρα καὶ τοὺς μυχιαιτέρους θαλάμους τῆς καρδίας. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ, τοσοῦτον κατεγοητεύθη καὶ συνεκινήθη, ὥστε διέταξε νὰ θέσωσι τὸ ἀδαμάντινόν του καὶ βαρύτιμον δακτυλίδιον πέριξ τοῦ λαιμοῦ τῆς ἀηδόνος· ἀλλ' αὐτὴ ἀπεποιήθη, διότι ἀρκούντως ἀντεμείφθη ἤδη.

« Εἶδον δάκρυα ἀστράπτοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Αὐτοκράτορος ὡς μικροὺς ἀδάμαντας, καὶ ῥέοντα ἐπὶ τῶν παρειῶν του ὡς μαργαρίτας· τοῦτο μοὶ εἶνε ἀρκετόν. Τὰ δάκρυα ἑνὸς Αὐτοκράτορος ἔχουσι μερικωτάτην ἀξίαν, καὶ δι' ἐμὲ ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸν πολυτιμότερον θησαυρὸν τοῦ κόσμου. »

Ἀμέσως δὲ ἐπανήρχησε τὸ γλυκὺ καὶ πλῆρες ἁρμονίας ᾆσμά της.

« Ὁποία θελκτικωτάτη ἐρωτοτροπία! » ἐψιθύρισεν ἑκάστη τῶν δεσποινίδων· καὶ παντοιοτρόπως ἐπροσπάθουν νὰ μιμηθῶσι τὰς ἑλικοφωνίας τῆς ἀηδόνος. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ παλατίου ἐξέφρασαν τὴν ζωηροτέραν εὐαρέσκειαν, ὅπερ σημαίνει ὄχι ὀλίγον, διότι μόνοι αὐτοὶ πάντων ἀνθρώπων εἰσὶν οἱ δυσκολώτεροι εἰς τὸ νὰ ἀρέσουν· ἐν συντομίᾳ, ἡ ἀηδὼν ἔσχε τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν.

Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ ζῇ εἰς τὴν Αὐλήν. Τῇ κατεσκεύασαν ὡραῖον κλωβίον, καὶ τῇ παρεχωρήθη ἡ ἄδεια νὰ ἐξέρχεται νὰ περιδιαβάζῃ δὶς τῆς ἡμέρας καὶ μίαν φορὰν τὴν νύκτα· ὑπηρετεῖτο δὲ ἀπὸ δώδεκα θεραπαίνας, ἑκάστη τῶν ὁποίων προσήλωσεν εἰς τοὺς πόδας της ἀνὰ μίαν μεταξωτὴν ταινίαν, ἃς ἐπρόσεχε μεγάλως μήπως κηλιδώσῃ. Καὶ ὅμως, τόσαι περιποιήσεις δὲν ηὔφραινον τὴν ἀηδόνα, ὅσον ὁ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς καὶ τὰ πυκνόκλαδα φύλλα τοῦ δάσους.

Ὅλη ἡ πόλις ὡμίλει ἔκτοτε περὶ τοῦ θαυμασίου πτηνοῦ, καὶ πᾶσα συνδιάλεξις περιεςρέφετο ἐπ' αὐτοῦ. Ὅταν δύο ἄτομα συνηντῶντο καθ' ὁδὸν, πρώτη λέξις, ἣν ἐπρόφερον ἀμοιβαίως ὡς σύνθημα, ἦτο ἡ λέξις ἀηδών. Τόσην δὲ εὔνοιαν ἀπέκτησε παρὰ τῷ λαῷ, ὥστε τὰ πλειότερα αὐτοῦ παιδία ἐκαλοῦντο ἀηδόνες, καίτοι μὴ ἔχοντα οὐδὲ μικρὰν δόσιν ἁρμονίας εἰς τὸν λάρυγγά των.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Η ΜΙΚΡΑ ΣΕΙΡΗΝ.

(Συνέχεια).

Ἡ πρωΐα τῆς ἐπαύριον ἀνέτειλεν ὡραία καὶ μειδιῶσα, διότι ὁ ὡραιότερος καιρὸς συνήθως εἶνε ὁ ἐρχόμενος μετὰ τὴν τρικυμίαν· ἡ θάλασσα ἦτο ἤρεμος καὶ γαληνιῶσα, καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐρυθρὸς ἥλιος μὲ τὰς διαπεραστικὰς ἀκτῖνάς του ἐφαίνετο διαχέων τὴν ζωὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Πρίγκηπος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένοι. Ἡ σειρὴν ἀπέθεσεν ἐν φίλημα ἐπὶ τοῦ ὡραίου μετώπου του καὶ ἀνύψωσε τὴν βεβρεγμένην κόμην του, εὗρε δὲ τὰ χαρακτηριστικά του ὁμοιάζοντα μὲ τὸ ὡραῖον μαρμάρινον ἀγαλμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν εἰς τὸν κῆπόν της, καὶ τότε ἐπεθύμησεν ἀπὸ καρδίας τὴν σωτηρίαν του. Τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχεν ἀποθέσει αὐτὸν, ἦτο ὁμαλή τις ἀκτὴ, ὀλίγον μακρὰν τῆς ὁποίας, ἐν τῷ μέσῳ ἑξαιτίου τινὸς ἄλσους, ἐξετείνετο ὡραῖόν τι χωρίον μὲ τὴν ὑψίστεγον Ἐκκλησίαν του καὶ μὲ ἓν μοναστήριον. Πέριξ τοῦ χωρίου τούτου ὑψοῦντο μεγάλαι φοινικιαί, καὶ εἰς τοὺς κήπους ηὔξανον εὐώδεις λεμωνέαι καὶ πορτοκαλλέαι· οὐ μακρὰν τοῦ μέρους τούτου ἡ θάλασσα ἐσχημάτιζε κολπίσκον, ἐκτεινομένη μέχρι βράχου τινὸς, κεκαλυμμένου ὑπὸ λεπτῆς καὶ λευκοτάτης ἄμμου. Ἐκεῖ ἀπέθεσεν ἡ σειρὴν τὸν Πρίγκηπα, φροντίζουσα νὰ κρατῇ πάντοτε ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν του, καὶ νὰ παρουσιάζῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Μετ' ὀλίγον οἱ κώδωνες τῆς Ἐκκλησίας ἤρχησαν νὰ σημαίνωσι, καὶ πληθὺς νεανίδων κομψῶς ἐνδεδυμένων ἐχύθη εἰς τοὺς κήπους. Τότε ἡ μικρὰ σειρὴν ἀπεμακρύνθη κολυμβῶσα, καὶ ἐκρύβη ὄπισθεν μεγάλων τινῶν πετρῶν διὰ νὰ βλέπῃ τί ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὸν ταλαίπωρον Πρίγκηπα.

Μία τῶν νεανίδων ἐκείνων διῆλθε πλησίον αὐτοῦ, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη λίαν ἐκπεπληγμένη· ἀλλ' εὐθὺς, ἐλθοῦσα εἰς ἑαυτὴν, ἔτρεξε πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν Πρίγκηπα πᾶν εἶδος περιποιήσεως. Ἡ σειρὴν παρετήρησεν αὐτὸν ἀναλαβόντα τὰς αἰσθήσεις του, καὶ προσμειδιῶντα ἡδέως εἰς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτόν· εἰς μόνην αὐτὴν τὴν ταλαίπωρον δὲν ἐμειδία, ἀγνοῶν ὅτι αὐτὴ τὸν ἔσωσεν. Ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους εἶδεν αὐτὸν ὁδηγηθέντα εἰς μεγάλην τινὰ πλησιόχωρον οἰκίαν, ἐβυθίσθη περίλυπος εἰς τὰ νερὰ, καὶ λίαν

τεθλιμμένη ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πατρός της.

Ἡ μικρὰ σειρὴν ἦτο φύσει σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ μελαγχολία της ἐκορυφώθη. Αἱ ἀδελφαί της τὴν ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τῶν ὅσων εἶδεν εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον, ἀλλ' αὐτὴ τίποτε δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ἀπειράκις τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ πρωΐ ἐπανέστρεφεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν Πρίγκηπα· εἶδε δὲ ὡριμάσαντας ἀλλεπαλλήλως τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, εἶδε τὴν χιόνα ἀναλυομένην ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων, πλὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ πλέον τὸν Πρίγκηπα, καὶ ἐπανέκαμπτε πάντοτε ἔτι περισσότερον τεθλιμμένη καὶ πλέον περίλυπος εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ἡ μόνη της παρηγορία ἦτο νὰ ἐξαπλώνεται εἰς τὸν μικρὸν κῆπόν της, καὶ νὰ περισφίγγῃ μεταξὺ τῶν λευκωλένων βραχιόνων της τὸ ὡραῖον μαρμάρινον ἀγαλμάτιον, ὅπερ εἶχε μεγάλην μὲ τὸν Πρίγκηπα ὁμοιότητα· τὰ δὲ ἄνθη της, ἠμελημένα, λησμονηθέντα καὶ ἐγκαταλειφθέντα ἀπεριποίητα, ἐξετείνοντο ἐν μέσῳ τῶν δενδροφυτειῶν ὡς εἰς ἄγριόν τινα τόπον, περιέπλεκον τὰ μακρὰ στελέχη των εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, καὶ ἐσχημάτιζον τοιουτοτρόπως πυκνοτάτους θόλους, οἵτινες παρεμπόδιζον τὸ φῶς.

Ἡ κατάστασίς της αὕτη ἀπέβαινεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀφόρητος, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγηθῇ εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν της, ἥτις διηγήθη τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὰς ἄλλας, ἀλλ' εἰς αὐτὰς μόνας καὶ εἴς τινας ἐκ τῶν γειτόνων σειρήνων, αἵτινες δὲν τὰ ἐπανέλαβον εἰμὴ μόνον εἰς τὰς στενὰς φίλας των. Πρὸς μεγίστην δὲ εὐχαρίστησιν τῆς νεαρᾶς σειρῆνος καὶ τῶν ἀδελφῶν της εὑρέθη μία μεταξὺ αὐτῶν, ἥτις ἔτυχε νὰ ἦνε καὶ αὐτὴ παροῦσα εἰς τὴν ἐν τῷ πλοίῳ ἑορτὴν τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, καὶ ἐγνώριζε τὸν Πρίγκηπα ὡς καὶ τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ βασίλειόν του.

« Ἐλθὲ, ἀδελφούλα μας! » τῇ εἶπον μίαν ἡμέραν αἱ ἄλλαι ἡγεμονίδες· καὶ συγκρατούμεναι ἀμοιβαίως διὰ τῶν βραχιόνων, ὑψώθησαν ἐν χορῷ ἐπὶ τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας, καὶ ἔφθασαν ἐνώπιον τοῦ φρουρίου τοῦ Πρίγκηπος.

Τὸ παράλιον τοῦτο φρούριον ἦτο κατεσκευασμένον ἀπὸ κιτρινοειδεῖς ὡς τὴν ἄμβαριν πέτρας, στιλπνὰς δὲ ὡς τὸ κάτοπτρον· μεγάλαι βαθμίδες ἐκ μαρμάρου ἔφερον εἰς τὰ ἔνδον τοῦ παλατίου καὶ εἰς τὸν κῆπον. Ἀπειράριθμοι κεχρυσωμένοι θόλοι ὑψοῦντο ἐπὶ τῆς στέγης, λαμποκοποῦντες εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ μεταξὺ τῶν μεγαλοπρεπῶν κιόνων τῶν στοῶν ὑπῆρχον ὡραῖα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἅτινα ἐφαίνοντο ὡς ἔμψυχα. Αἱ αἴθουσαι, ἐκτεταμέναι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἦσαν ἐζολισμέναι μὲ παραπετάσματα ἐκ βελούδου καὶ μὲ ἀμιμήτους τάπητας, οἱ δὲ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πολυποικίλων καὶ πολυχρόων γραφῶν. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὁ ἥλιος ἐθέρμαινε διὰ μέσου τῆς ἐκ κρυστάλλου στέγης τὰ σπανιώτερα φυτὰ, ἅτινα, πεφυτευμένα πέριξ μεγάλης τινὸς μαρμαρίνου δεξαμενῆς, ἐποτίζοντο ἀπὸ τὰ ὕδατα πολλῶν τεχνητῶν πιδάκων.

Ἔκτοτε ἡ μικρὰ σειρὴν ἐπανήρχετο συχνότατα εἰς τὸ θελκτικὸν τοῦτο μέρος νύκτα καὶ ἡμέραν· ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ὄχθην, καὶ ἐτόλμα μάλιστα νὰ κάθηται ὑπὸ τὸν μεγάλον μαρμάρινον ἐξώστην, ὅστις ἐξέτεινε τὴν σκιάν του πολὺ ἔμπροσθέν της ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐκεῖθεν ἔβλεπεν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης τὸν νέον Πρίγκηπα, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν μόνον, περιφερόμενον τὴν νύκτα εἰς τοὺς ὡραίους λειμῶνας τοῦ κήπου του. Ἄλλοτε, ἐμβαίνων οὗτος ἐντὸς ὁλοχρύσου λέμβου, κεκαλυμμένης ὑπὸ πλουσίου πορφυροῦ ὑφάσματος μὲ χρυσοῦς κροσσούς, διήρχετο πολλὰ πλησίον αὐτῆς· ἀλλ' αἱ ἐν τῇ λέμβῳ μουσικαὶ συμφωνίαι ἐμπόδιζον τοὺς ἀνθρώπους νὰ παρατηρήσωσι τὴν μικρὰν σειρῆνα σχεδὸν ὑπὸ τὴν τρόπιδα τοῦ σκάφους εὑρισκομένην, καὶ ὅσοι ἔβλεπον μακρόθεν τὸ λευκὸν ἱστίον τῆς ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς ἑσπερινῆς αὔρας κεκλιμένης ἐπὶ τῶν χλοερῶν καλαμώνων λέμβου, τὸ ἐξελάμβανον ὡς κύκνον ἀνοικτὰς ἔχοντα τὰς πτέρυγας.

Πολλάκις ἤκουεν αὐτὴ τοὺς ἁλιεῖς εὐλογοῦντας τὸν νεαρὸν πρίγκηπα καὶ πλέκοντας τὰ ἐγκώμιά του, καὶ τότε ὑπερευχαριστεῖτο διότι ἔσωσε τὴν ζωὴν τοιούτου πλάσματος. Ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συμπάθειά της ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ καθημερινῶς ἐπόθει νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν. Ὁ κόσμος αὐτῶν τῇ ἐφαίνετο εὐρυχωρότερος παρὰ ὁ ἰδικός της· ἐγνώριζον οὗτοι νὰ διατρέχωσι τὴν θάλασσαν μὲ μεγάλα καὶ στερεὰ πλοῖα, καὶ νὰ ἀναρριχῶνται καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων ὑπεράνω τῶν νεφῶν· εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των ἄπειρα κατάσκια δάση καὶ χλοερὰ λιβάδια, εἰς δὲ τὰς ὡραίας καὶ καταφύτους πεδιάδας των ἔπαιζον μετὰ χάριτος οἱ ζέφυροι καὶ αἱ αὖραι. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀδελφαί της δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ εὐχαριστήσωσιν ὅλην αὐτῆς τὴν περιέργειαν, ἀπετάθη πρὸς τὴν γηραιὰν μάμμην της, ἥτις ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν ἐπάνω κόσμον, καὶ ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ λεπτομερείας περὶ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ἐνδιαιτήματος.

« Ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν πνιγοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, ἠρώτα ἡ νέα σειρὴν, ἀράγε ζῶσι τότε αἰωνίως; δὲν ἀποθνήσκουν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡμεῖς;

— Ἀναμφιβόλως, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. ἀποθνήσκουν, καὶ μάλιστα ἡ ὕπαρξίς των εἶνε πλέον ὀλιγοχρόνιος παρὰ ἡ ἰδική μας. Ἡμεῖς πολλάκις ζῶμεν καὶ τριακόσια ἔτη, εἶτα δὲ παύοντες τοῦ ζῆν μετασχηματιζόμεθα εἰς ἀφρὸν, διότι εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξωσι τάφοι περικλείοντες ἄψυχα ὄντα. Ἡ ψυχή μας ὅμως δὲν εἶνε ἀθάνατος, ἀλλὰ τὸ πᾶν χάνεται ἐν ἡμῖν μετὰ τοῦ θανάτου· ὁμοιάζομεν τὰ πράσινα ἐκεῖνα καλάμια, τὰ ὁποῖα, ἅπαξ κοπέντα, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναβλαστήσωσι πλέον. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἐναντίας ἔχουσι ψυχὴν, ἥτις διαμένει αἰωνίως, καὶ ἐπιζῇ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν μεταβολήν του εἰς κονιορτόν. Ἡ ψυχὴ αὕτη ἀναβαίνει διὰ μέσου τοῦ ἐλαφροῦ ἀέρος μέχρι τῶν ἀστέρων, οἵτινες ἀπαυγάζουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ οἵτινες εἰσὶ τόσοι ἄλλοι ὡραιότεροι κόσμοι· καὶ ἀπαράλλακτα καθὼς ἡμεῖς ὑψούμεθα ἀπὸ τὸν πυθμένα τῶν ὑδάτων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν διὰ νὰ ἴδωμεν τὰς ἀνθρωπίνους κατοικίας, τοιουτοτρόπως καὶ αὐτοὶ ὑψοῦνται εἰς μαγικὰς καὶ ἀγνώστους χώρας, ἀπροσπελάστους εἰς τοὺς κατοίκους τῶν θαλασσῶν.

— Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς αὐτοὶ ἀθάνατον ψυχήν; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ σειρὴν κατατεθλιμμένη· ἤθελον δώσει εὐχαρίστως τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἐτῶν, αἵτινες μοὶ μένουσι, διὰ νὰ ζήσω ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν ὡς ἄνθρωπος, καὶ νὰ μετάσχω ἀκολούθως τοῦ οὐρανίου κόσμου.

— Ἄφες αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ἰδέας, ἐπανέλαβεν ἡ γραῖα· ἡμεῖς ἐδῶ κάτω εἴμεθα πολὺ πλέον εὐτυχεῖς, παρὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπάνω κόσμου.

— Καὶ ὅμως μίαν ἡμέραν θὰ ἀποθάνωμεν, καὶ δὲν θέλει μείνει ἐξ ἡμῶν ἄλλο τι εἰμὴ λεπτός τις χνοῦς, ἢ ὀλίγος ἀφρός! Ἀ! θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν οὔτε ὁ μορμυρισμὸς τῶν κυμάτων θὰ μᾶς τέρπῃ, οὔτε τὰ ἄνθη θὰ μᾶς εὐχαριστοῦν, οὔτε τὸ φῶς θὰ μᾶς φωτίζῃ! Πλὴν δὲν ὑπάρχει, καλή μου μάμμη, κανὲν μέσον διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ ἡμεῖς ψυχὴν ἀθάνατον;

— Ἓν μόνον ὑπάρχει μέσον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ. Πρέπει ἀνθρώπινόν τι ὂν νὰ αἰσθανθῇ δι' ἡμᾶς ἀπεριόριστον ἔρωτα, ὥστε νὰ μᾶς θεωρῇ προσφιλεστέρους τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του. Τότε, ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ ἀφωσιωμένος εἰς ἡμᾶς, ἂν θέσῃ τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μας, ὑποσχόμενος πίστιν αἰωνίαν, καὶ εἷς ἱερεὺς εὐλογήσῃ τὴν ἕνωσιν ταύτην, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου θὰ μεταγγισθῇ εἰς τὸ σῶμά μας, καὶ θὰ γίνωμεν τέλειοι ἄνθρωποι. Πλὴν ὡς βλέπεις, κόρη μου, τοιοῦτον πρᾶγμα δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ γίνῃ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδῶ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ εὑρίσκουν ὡς τὸ ἐντελέστερον σημεῖον σωματικῆς ὡραιότητος, ἡ ἰχθυοειδὴς οὐρά μας, ἐκεῖ εἰς τὴν γῆν θεωρεῖται μισητὸν καὶ γελοῖον. Πτωχοὶ ἄνθρωποι! νομίζουν ὅτι διὰ νὰ λέγωνται ὡραῖοι ἀρκεῖ νὰ ἔχουν δύο χονδροὺς ὑποστάτας, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσι κνήμας!

Ἡ μικρὰ σειρὴν ὑπεμειδίασε θλιβερῶς παρατηρήσασα τὴν ἰχθυοειδῆ οὐράν της.

« Ἂς εἴμεθα λοιπὸν εὔθυμοι, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, ἂς παιδῶμεν καὶ ἂς διασκεδάζωμεν ἐν ἀμεριμνίᾳ καθ' ὅλον τὸ τριακοσιοστὲς διάστημα τῆς ὑπάρξεώς μας, ἕως οὗ ἀναπαυθῶμεν διὰ παντὸς καὶ ἡσυχάσωμεν. Ἀπόψε φρόντισον νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἐφεσπερίδα, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ πατήρ σου εἰς τὸ παλάτιον. »

Ἀδύνατον εἶνε νὰ σχηματίσῃ τις ἐπὶ τῆς γῆς ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεπείας, ἣν εἶχεν ἡ ἑορτὴ ἐκείνη. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ χροῦ συνέκειτο σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἤλεκτρον καὶ κοράλλιον· μυριάδες μεγάλων ὀστρακοδέρμων καὶ κογχυλίων παρατεταγμένων ἑκατέρωθεν τῆς ἀπεράντου ἐκείνης αἰθούσης, ἐφώτιζον αὐτὴν μὲ κυανοειδές τι φῶς, ὅπερ διὰ μέσου τῶν διαφανεστάτων τοίχων ἀντηνακλᾶτο καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς θάλασσαν. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο πλέοντα ἀπειράριθμα ὀψάρια μικρὰ καὶ μεγάλα, πολλὰ τῶν ὁποίων ἦσαν κεκαλυμμένα μὲ λέπια στίλβοντα ὡς τὴν πορφύραν τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐρρέεν εὐρὺς ποταμὸς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐχόρευον καὶ ἐπῄδων σειρῆνες, διάφοροι δὲ δελφῖνες ἐξετέλουν τὰ ἀμίμητα καὶ ταχέα κυβιστήματά των. Ἡ μικρὰ σειρὴν ἔψαλλε τὸ ὡραιότατόν της ᾆσμα, τόσον δὲ κατεγοήτευσε τὸ ἀκροατήριον, ὥστε αἱ χειροκροτήσεις ἦσαν ἀτελείωτοι, καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἡ εὐχαρίστησις, ἣν ᾐσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἔκαμεν αὐτὴν νὰ λησμονήσῃ τὰ θαυμάσια τοῦ ἐπάνω κόσμου. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐδυθίσθη εἰς τὰς παλαιάς της θλίψεις, ἐνθυμηθεῖσα τὸν ὡραῖον Πρίγκηπα καὶ τὴν ἀθάνατόν του ψυχήν. Ἐγκατέλιπε λοιπὸν τὰ ᾄσματα τῆς εὐθυμίας καὶ τοὺς γέλωτας, ἐξῆλθε τοῦ παλατίου χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν μικρόν της κῆπον. Ἐκεῖ προσέβαλον τὴν ἀκοήν της ἦχοι κερατίνων σαλπίγγων ἐρχόμενοι ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἡ μικρὰ σειρὴν ἔκαμε τὸν ἑξῆς μονόλογον:

« Ἀ! Ἰδοὺ ἔρχεται ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας! ἐκεῖνος, ὅστις ὑπάρχει τὸ μοναδικὸν ἀντικείμενον τῶν συλλογισμῶν μου, καὶ εἰς ὃν ἐπεθύμουν ἂν ἦτο τρόπος νὰ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου! Ὤ! εἶμαι ἑτοίμη τὰ πάντα νὰ τολμήσω, τὰ πάντα νὰ ὑποστῶ διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσω, καὶ μετ' αὐτοῦ μίαν ἀθάνατον ψυχήν. Ἐνῷ αἱ ἀδελφαί μου χορεύουσιν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πατρός μου, ἂς ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν μάγισσαν τῆς θαλάσσης, τὴν ὁποίαν τρέμω ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον. Αὐτὴ θὰ ἠμπορέσῃ ἴσως νὰ μὲ δώσῃ συμβουλάς τινας, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. »

Καὶ ἡ μικρὰ σειρὴν, ἐξελθοῦσα τοῦ κήπου της, διευθύνθη πρὸς τοὺς τρομεροὺς στροβίλους τοῦ ὕδατος, οἵτινες πληροῦσι τὴν θάλασσαν βοῆς καὶ ταραχῆς, καὶ ὄπισθεν τῶν ὁποίων κατῴκει ἡ μάγισσα τῶν θαλασσῶν. Ποτὲ ἄλλοτε αὐτὴ δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον, ὅπου οὔτε ἄνθος, οὔτε καλάμη χόρτου ποτὲ δὲν ἐβλάστησεν. Ὁ πυθμὴν, κεκαλυμμένος ὑπὸ φαιᾶς καὶ ξηρᾶς ἄμμου καὶ διεσπαρμένος τῇδε κακεῖσε ἀπὸ κοπτερωτάτους χάλικας, ἐξετείνετο μέχρι τοῦ μέρους ὅπου τὸ ὕδωρ περιεστρέφετο μεθ' ὁρμῆς ἐν εἴδει σίφωνος, καταβροχθίζον πᾶν τὸ προστυχόν. Ἡ νεᾶνις εὑρέθη τότε ὑποχρεωμένη νὰ διέλθῃ τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους στροβίλους τοῦ ὕδατος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης, ἧς ἡ οἰκία ὑψοῦτο ἐν μέσῳ ἀγρίου τινὸς δάσους, ὅπου ἀντὶ δένδρων καὶ θάμνων ἐφύοντο γιγαντιαῖοι πολύποδες ἐκ τοῦ γένους τῶν ζωοφύτων, ὅμοιοι μὲ ἑκατονταπλεκτάνους δράκοντας ἐξερχομένους ἐκ τῆς γῆς· ἀντὶ δὲ κλάδων ἐξέτεινον τοὺς γλοιώδεις καὶ κατεσκληκότας βραχίονάς των, οἵτινες, ἀπολήγοντες εἰς δακτύλους ἐν σχήματι σκωλήκων, ἐρρόφων ἀκαταπαύστως τὸ ὕδωρ. Οἱ βραχίονες οὗτοι ἐξετείνοντο ἐπὶ τοῦ προστυχόντος ἀντικειμένου, καὶ περιπτυσσόμενοι αὐτὸ δὲν τὸ ἄφινον πρὶν τὸ καταμυζήσωσιν.

Ἡ μικρὰ σειρὴν, κυριευθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ἠθέλησε νὰ ἐπανακάμψῃ ὀπίσω· ἀλλὰ, συλλογισθεῖσα τὸν Πρίγκηπά της καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὡπλίσθη μὲ ὅλην τὴν γενναιότητά της. Περιδέσασα δὲ ἐν εἴδει κεφαλοδέσμου τὴν ὡραίαν κόμην της περὶ τὴν κεφαλήν της διὰ νὰ μὴν ἠμπορέσουν νὰ τὴν ἁρπάσωσιν οἱ πολύποδες, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ ταχυτέρα βέλους ἔπλεε μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἐκείνων πλασμάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐσφιγγεν ὡς διὰ σιδηρῶν δεσμῶν πρᾶγμά τι μεταξὺ τῶν βραχιόνων του, εἴτε τὰ λευκὰ σκελετὰ τῶν ναυαγησάντων, εἴτε τεμάχια ξύλου ἢ κώπης, ἢ ὀστᾶ ζώων. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τρόμου της ἡ νέα ἡγεμονὶς παρετήρησεν ἐν ἐξ αὐτῶν περισφίγγον καὶ καταβροχθίζον μικράν τινα πνιγμένην σειρῆνα.

Τέλος ἔφθασεν εἰς μεγάλην τινὰ πρὸ τοῦ δάσους πλατεῖαν, ὅπου ἐκυλίοντο χονδροὶ θαλάσσιοι ὄφεις, ἀποτρόπαιοι τὴν ὄψιν, δεικνύοντες τὴν κατάστικτον καὶ κιτρινωπὴν κοιλίαν των. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ἐκείνης εὑρίσκετο ὁ οἶκος τῆς μαγίσσης, κατεσκευασμένος ἐκ τῶν ὀστέων τῶν ναυαγησάντων, ὅπου ἡ μάγισσα, καθημένη ἐπὶ μεγάλης τινὸς πέτρας, ἔδιδε τροφὴν εἰς ἓν εἰδεχθὲς ἑρπετὸν, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της, ὡς οἱ ἄνθρωποὶ δίδουν ζάκχαριν εἰς τὰ μικρὰ πτηνά. Αὕτη ἐκάλει τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους ὄφεις μικρὰς ὄρνιθας, καὶ διεσκέδαζε βιάζουσα αὐτοὺς νὰ σύρωνται ἐπὶ τοῦ χονδροῦ σπονδυλοειδοῦς στήθους των.

« Ἠξεύρω τί ζητεῖς, ἀνέκραξεν ἡ μάγισσα, παρατηρήσασα τὴν νεαρὰν ἡγεμονίδα. Ἡ αἴτησίς σου εἶνε ἀνόητος, καὶ ὅμως εἶμαι ἑτοίμη νὰ τὴν ἐκτελέσω, ἀφοῦ ἐρρίψοκινδύνευσες τόσον καὶ δὲν ἐφοβήθης νὰ φθάσῃς μέχρις ἐμοῦ. Ἐπιθυμεῖς νὰ ἀφήσῃς πλέον αὐτὴν τὴν οὐρὰν τοῦ ἰχθύος καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃς αὐτὴν διὰ τῶν δύο ἐκείνων μηχανῶν, ἐφ' ὧν βαδίζουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἑλκύσῃς κανένα ἐξ αὐτῶν, τὸν Πρίγκηπα λόγου χάριν, καὶ νὰ ἀπολαύσῃς ψυχὴν ἀθάνατον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα μετὰ κακεντρεχείας, ἐγέλασεν ἀπαίσιον, ὥστε τὸ ἑρπετὸν, ὅπερ ἐκράτει, ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς της, καὶ οἱ ὄφεις ἀπεσύρθησαν ἔντρομοι.

« Ὁπωσδήποτε ἔκαμες κάλλιστα νὰ ἔλθῃς ἀπόψε· διότι ἂν ἤρχεσο αὔριον μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου θὰ ἦτο πολὺ ἀργά, καὶ ἔπρεπε τότε νὰ περιμείνῃς ἓν ἔτος ἀκόμη. Ὑπάγω νὰ σὲ ἑτοιμάσω ἓν ποτὸν, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃς μαζή σου εἰς τὴν γῆν πρὶν ἀκόμη χαράξῃ, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ πίῃς ἀφοῦ ἐξαπλωθῇς εἰς μίαν πέτραν. Πάραυτα ἡ οὐρά σου, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τοῦ σώματός σου, θὰ πέσῃ καὶ θὰ μετασχηματισθῇ εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσιν ὡς δύο ὡραίας κνήμας. Σὲ προλέγω ὅμως ὅτι ἡ ἐγχείρησις αὕτη θὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς τρομερὰ, καὶ θὰ αἰσθανθῇς πόνους ὡς ἐὰν σὲ ἔκοπτον μὲ κοπτερὸν ξίφος. Ὅλος ὁ κόσμος θέλει θαυμάσει τὴν ὡραιότητά σου, καὶ θὰ διατηρήσῃς τὸ ἐλαφρὸν καὶ πλῆρες χάριτος βάδισμά σου, ἀλλ' ἕκαστον βῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ κάμνῃς, θὰ σοὶ προξενῇ τόσον πόνον ὡς ἐὰν περιεπάτεις ἐπὶ

σουβλερῶν καρφίων, θὰ αἰσθάνεσαι δὲ ῥέον τὸ αἷμά σου. Ἂν θέλῃς νὰ ὑποφέρῃς ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, συγκατανεύω νὰ σὲ βοηθήσω.

— Θὰ τὰ ὑποφέρω ἀγογγύστως, μῆτέρ μου! εἶπεν ἡ μικρὰ σειρὴν μὲ φωνὴν τρέμουσαν· διότι ὁ νοῦς της ἦτο ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν Πρίγκηπα καὶ εἰς τὴν ἀθάνατον ψυχήν.

— Πλὴν ἤξευρε καὶ τοῦτο, εἶπεν ἡ μάγισσα, ὅτι ἅπαξ μετασχηματισθεῖσα εἰς ἀνθρώπινον ὄν, εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ γίνῃς πάλιν σειρὴν καὶ νὰ ἀποκτήσῃς οὐρὰν ὡς τώρα. Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἴδῃς τὸ παλάτιον τοῦ πατρός σου, οὔτε τὴν μάμμην καὶ τὰς ἀδελφάς σου, καὶ ἐὰν ὁ Πρίγκηψ, λησμονήσας πατέρα καὶ μητέρα, δὲν προσεκολλᾶτο εἰς σὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ἢ ἂν δὲν ἤθελε νὰ καθιερώσῃ τὴν μετὰ σοῦ ἕνωσίν του διὰ τοῦ ἱερέως, ποτὲ δὲν θὰ ἀποκτήσῃς ψυχὴν ἀθάνατον. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὐτὸς θὰ ἐνυμφεύετο ἄλλην γυναῖκα, ἡ καρδία σου θέλει συντριβῇ πάραυτα καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἐκ σοῦ πλέον ἄλλο τι, εἰμὴ ἐλαφρός τις ἀφρὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.

— Συγκατατίθεμαι, εἶπεν ἡ μικρὰ σειρὴν ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος.

— Τότε λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ μάγισσα, χρεωστεῖς νὰ μὲ πληρώσῃς, καὶ δὲν σὲ ζητῶ μεγάλα πράγματα. Ἡ φωνή σου εἶνε ἡ ὡραιοτέρα μεταξὺ τῶν λοιπῶν σειρήνων, καὶ δι' αὐτῆς ἐλπίζεις νὰ θέλξῃς τὸν Πρίγκηπα· ἀλλ' ἴσα ἴσα τὴν φωνήν σου ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ ὡς πληρωμήν. Θέλω πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν σοὶ ὡραιότερον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ πολυτίμου ποτοῦ μου· διότι διὰ νὰ τὸ καταστήσω ὅσον τὸ δυνατὸν ἀποτελεσματικώτερον, πρέπει νὰ χύσω ἐντὸς αὐτοῦ ῥανίδας τινὰς ἐκ τοῦ αἵματός μου.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ κόρη. » Καὶ ἡ μάγισσα ἀπέκοψε πάραυτα τὴν γλῶσσάν της, τὸ δὲ πτωχὸν παιδίον ἔμεινε βωβόν.

Τότε ἡ μάγισσα ἔκαμε προετοιμασίας τινὰς παραδόξους. Ἔθεσε τὸν λέβητά της ἐπὶ σωροῦ φωσφοροειδῶν τινῶν φυκίων, ἀφοῦ πρῶτον ἐκαθάρισεν αὐτὸν διὰ φουκτιᾶς ἐχιδνῶν· εἶτα, σχίσασα ὀλίγον τὸν λειπόσαρκον βραχίονά της, ἔσταξεν ἐντὸς αὐτοῦ κόμβους τινὰς τοῦ μαύρου αἵματός της· πάραυτα πυκνός τις ἀτμὸς ἐξῆλθεν, ἀποτελῶν παράδοξα καὶ τρομερὰ σχήματα. Ἐκ διαλειμμάτων ἡ γραῖα ἐπρόσθετε νέον τι φάρμακον, καὶ ὅτε τὸ μίγμα ἐκεῖνο ἤρχησε νὰ σχηματίζῃ πομφόλυγας καὶ νὰ ἐκπέμπῃ ἤχους ὁμοίους μὲ τοὺς μυκηθμοὺς τοῦ κροκοδείλου, ἀπέσυρεν αὐτὸ τοῦ πυρός. Τὸ ποτόν, οὕτω προπαρασκευασθέν, ὡμοίαζε μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

« Λάβε το, κόρη μου, εἶπεν ἡ μάγισσα ἐγχειρίζουσα αὐτὸ εἰς τὴν πριγκίπισσαν, ἀφοῦ τὸ ἔχυσεν ἐντὸς ὀστρακοδέρματός τινος διαυγεστάτου· καὶ ἂν οἱ πολύποδες ἤθελον σὲ συλλάβει κατὰ τὴν ἐπιστροφήν σου, χύσον ἐπ' αὐτῶν θρόμβους τινὰς ἐκ τοῦ φαρμάκου τούτου, καὶ ἀμέσως θὰ διαῤῥαγῶσιν εἰς χίλια τεμάχια. »

Ἡ συμβουλὴ αὕτη ἦτο ἄχρηστος, διότι οἱ πολύποδες, βλέποντες τὸ ποτὸν ἐκεῖνο λάμπον εἰς τὰς χεῖρας τῆς σειρῆνος ὡς ἄστρον, ὠπισθοδρόμουν ἔντρομοι πρὸ αὐτῆς· οὕτω δὲ αὐτὴ διῆλθε τὸ δάσος καὶ τοὺς τρομεροὺς στροβίλους τοῦ ὕδατος. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πατρός της, τὰ φῶτα τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ χοροῦ ἦσαν ἐσβεσμένα, ὅλοι δὲ θὰ ἐκοιμῶντο ἀναμφιβόλως, καὶ ὅμως αὐτὴ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἀποχωρισθῇ πλέον ἀπὸ αὐτὰς διὰ παντός· ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της κατασυντριβομένην ὑπὸ τῆς θλίψεως. Εἰσελθοῦσα μόνον εἰς τὸν κῆπον, ἔδρεψεν ἀνὰ ἓν ἄνθος ἐξ ἑκάστου γηπέδου τῶν ἀδελφῶν της, ἀπέστειλε διὰ τῶν χειρῶν της μυρίους ἀσπασμοὺς εἰς τὸν πατέρα, τὴν μάμμην καὶ τὰς ἀδελφάς της, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(Ἐρανίσματα ἐκ διαφόρων πηγῶν).

ΦΑΡΟΙ.

Ἡ τῶν φάρων ἀρχὴ ἀνατρέχει εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν ἐποχήν, καὶ ἡ ἰδέα αὐτῶν ἐγεννήθη πιθανῶς ἐκ τῶν πυρῶν, ἅτινα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἤναπτον εἰς τὰ παράλια ὑψώματα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων, ὡς εἰς τὸν Αἰσχύλον βλέπομεν τὰς ἀναγγελλούσας τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἀγαμέμνονος φρυκτωρίας. Τὸ πρῶτον τοιαύτης φύσεως μνημεῖον, περὶ οὗ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἐν Τρῳάδι· μετὰ τοῦτο, ἅπαντες σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος οἱ λιμένες ἐφωδιάσθησαν μὲ τοιούτους φάρους.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Πτολεμαίων, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας φάρος συγκατηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου· ἀνηγέρθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου κατὰ τὴν Γ' πρ. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἀκολούθως ὁ κολοσσὸς τῆς Ῥόδου καὶ ὁ φάρος τῆς Μεσσήνης ἐξηκολούθουν προσφέροντες ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὠφέλιμον ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς ναυτιλλομένους· ὁ δὲ μηχανισμὸς τῶν τοιούτων φάρων ἦτο ἁπλούστατος. Ἐν ἔτει δὲ 1644 ἐσώζετο ἀκόμη εἰς Βολωνίαν ὁ φάρος, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἀνεγείρει ἵνα φωτίζεται ἡ διάβασις τῶν Γάλλων ἐν Βρεττανίᾳ.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα πολλοὶ μοναχοὶ ἢ ἀναχωρηταὶ, θέλοντες νὰ προσφέρωσι βοηθήματα εἰς τοὺς παραδιδομένους εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, ἔστηνον ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς τῶν ἀκρωτηρίων εἶδός τι σιδηρᾶς στλεγγίδος, ἣν πληροῦντες φρυγάνων ἤναπτον. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνεμος πολλάκις καὶ ἡ ὁρμὴ τῆς τρικυμίας ἔσβυνον τοὺς προχείρους τούτους φανοὺς ἢ μᾶλλον πυρσοὺς, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἠναγκάσθησαν νὰ κατασκευάσωσιν εἶδός τι πυργίσκων, ὅπου τακτικώτατα ἤναπτον καθ' ἑσπέραν τὸν ἐν αὐτοῖς φανὸν, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς, καίτοι φειδωλὸν, παρεῖχε σημαντικὴν βοήθειαν εἰς τὰ τέκνα τῶν θαλασσῶν.

Οἱ ἱππόται τῆς Μελίτης ὡδήγουν τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ εὑρισκομένους συντρόφους των διὰ πυροτεχνημάτων, χρησιμευόντων συγχρόνως εἰς αὐτοὺς καὶ ὡς σύνθημα ὅπως ἀποφεύγωσι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πειρατῶν τῆς Βαρβαρίας. Ἀκολούθως δὲ ἐπὶ Ῥιχελιέως διωργανώθη καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν τὸ σύστημα τῶν φάρων, τελειοποιηθὲν ἀρκούντως κατὰ τὰς ἡμέρας μας.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι παρίστανον τοὺς ἀριθμοὺς διὰ γραμμάτων, εἰς ἃ ἀπέδιδον ἀριθμητικὴν ἀξίαν. Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Κινέζοι ἔχουσιν ἐννέα ἰδιαίτερα σημεῖα πρὸς παράστασιν τῶν ἐννέα ἁπλῶν ἀριθμῶν, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς πράξεις μεταχειρίζονται τὸ δεκαδικὸν σύστημα, ὅπερ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς.

Οἱ Ἄραβες ἔχουσιν ἐπίσης σύστημα ἀριθμήσεως παρεμφερὲς πρὸς τὸ ἡμέτερον, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ μηδενικοῦ τὰ λοιπὰ σημεῖα οὐδεμίαν ὁμοιότητα ἔχουσι πρὸς τὰ Εὐρωπαϊκά· ὥστε ἀνοικείως πάνυ δίδεται εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἡμῶν τὸ ὄνομα Ἀραβικοὶ χαρακτῆρες, καὶ ἀλόγως ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις αὐτῶν εἰς τοὺς Ἄραβας, ὡς ἀπέδειξαν τοῦτο σοφώταται διατριβαὶ καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ἥ τε εὕρεσις τῶν ἀριθμῶν ὡς καὶ τοῦ ἄβακος χρεωστουμένη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς δυτικοὺς λαοὺς καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἀνατολικούς.

Δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον αἰῶνα ἀνάγεται ἡ τοῦ ἄβακος χρῆσις. Ὁ Βοέκκιος, ἔνδοξος Ῥωμαῖος φιλόσοφος τοῦ Ε' αἰῶνος, ἀναφέρων περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν γεωμετρίαν του, ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσιν αὐτοῦ εἰς τὸν Πυθαγόραν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρῶντο εἴδός τι λογιστικῆς μηχανῆς, ἐφ' ἧς ἔθετον ψήφους ἐπὶ παραλλήλων γραμμῶν, καὶ ἐλάμβανον τὸ γινόμενον αὐτῶν κατὰ δεκαπλῆν ἐπαύξησιν. Ἐννέα χαρακτῆρες ἀριθμητικοὶ παρίστανον ἐννέα ἀθροίσματα ψήφων, ἅτινα ἠδύναντο νὰ σχηματισθῶσιν ἐντὸς ἑκάστης γραμμῆς. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἦν ὁ ἄβαξ, καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους εὑρίσκομεν σχῆμά τι παρεμφερὲς τῷ τῶν ἡμετέρων.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ μηχανὴ αὕτη ἐλησμονήθη ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ μόνον κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ὁ Γερβέρτος, ὅστις διέδωκεν εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν γνῶσιν τῆς μουσικῆς, εἰσῆξε καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἀρχαίας ταύτης μεθόδου, ἧς ἐχρῶντο οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦσαν γνωσταὶ αἱ μετὰ τῶν Ἀράβων σχέσεις, εἰς αἷς καὶ χρεωστοῦνται νέαι τινὲς προεισαγωγικαὶ εἰδήσεις περὶ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, ἐξέλαβον ὅτι εἰς τὰς εἰδήσεις τῶν Ἀράβων χρεωστεῖται ἡ ἀρχὴ τῶν ἀριθμητικῶν μας χαρακτήρων.

Ῥ.

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ.

(Πρωτότυπον).

Χρόνος εἶνε τὸ ὕφασμα τῆς ζωῆς, ἔλεγεν ὁ Φραγκλῖνος· συμφέρει λοιπὸν κατὰ πάντα λόγον νὰ γνωρίζωμεν πόσον ἀξίζει ἕκαστος πῆχυς τοῦ πολυτίμου τούτου ὑφάσματος. Ὅστις οἰκονομεῖ τὰ μικρὰ, ἀποβαίνει ἱκανὸς καὶ εἰς τὰ μεγάλα· οὐδὲν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν γενναῖον, ἂν δὲν μεταχειριζώμεθα τὸν καιρὸν μὲ φειδωλίαν.

Πόσον ὁ χρόνος εἶνε πολύτιμον κτῆμα καὶ ἡ καλὴ αὐτοῦ χρῆσις ἐπιζήτητος, οὐδεὶς ὁ ἀντιλέξων. Τὸ μέγα γνωμικὸν τῆς ἀρχαιότητος Χρόνου φείδου ἠκολούθησαν ἐπιμελῶς καὶ κατὰ γράμμα πάντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ὅσοι ἐθαυμάσθησαν διὰ τὰς πράξεις των· τὸ δὲ ἐξῆς ἀνέκδοτον δίδει ἡμῖν ἰδέαν περὶ τῆς ἀνεκτιμήτου ἀξίας τοῦ παρερχομένου χρόνου:

Πρωΐαν τινὰ, ἐνῷ ὁ περίφημος Φραγκλῖνος ἠσχολεῖτο ἐν τῷ τυπογραφείῳ προπαρασκευάζων τὴν ἐφημερίδα του, εἰσῆλθεν ὀκνηρός τις εἰς τὸ παρακείμενον βιβλιοπωλεῖον, καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν περιεργαζόμενος τὰ βιβλία, ἔλαβεν ἐπὶ τέλους ἓν εἰς χεῖρας καὶ ἠρώτησε τὸν

παῖδα τοῦ ἐργαστηρίου περὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ· — « Ἓν τάλληρον, ἀπήντησεν ὁ παῖς. — Ἓν τάλληρον! ὑπέλαβεν ὁ ὀκνηρὸς ἀγοραστής· δὲν δύνασαι νὰ μοὶ κάμῃς συγκατάβασίν τινα; — Ὄχι, Κύριε, εἶνε ἡ τελευταία τιμὴ τοῦ βιβλίου. — Ἀ! σὺ δὲν ἐννοεῖς τίποτε, ἀπήντησε μὲ θυμὸν ὁ ἀγοραστής· ἂν ὁ Κύριος Φραγκλῖνος ἦτο ἐδῶ, θὰ μοὶ τὸ παρεχώρει εἰς πολὺ συγκαταβατικωτέραν τιμήν· ποῦ εἶνε; — Τὴν ὥραν αὐτὴν ἐργάζεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον. — Θέλω νὰ τὸν ἴδω! » Ὁ παῖς ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Φραγκλῖνον ὅτι κύριός τις, χρονοτριβῶν πρὸ πολλῆς ὥρας εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον, ἐζήτει νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ Φραγκλῖνος, ἀφήσας τὴν κατεπείγουσαν αὐτοῦ ἐργασίαν, ἠκολούθησε τὸν παῖδα εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον, ὅπου εἰσελθόντα τὸν ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος, ποία ἦτο ἡ τελευταία τιμὴ τοῦ βιβλίου. — « Ἓν τάλληρον καὶ τέταρτον, ἀπήντησεν ὁ Φραγκλῖνος. — Ἓν τάλληρον καὶ τέταρτον! Καὶ πῶς τοῦτο, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπός σας μὲ εἶπε μόνον ἓν τάλληρον; — Σᾶς πιστεύω, Κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Φραγκλῖνος· καὶ ἐγὼ ἐπροτίμων τὸ ἓν τάλληρον τότε τοῦ ἑνὸς ταλλήρου καὶ ἑνὸς τετάρτου, ὅπερ σᾶς ζητῶ τώρα, ἂν ἤθελον μείνει εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐξηκολούθουν τὴν ἐργασίαν μου. — Ἐλᾶτε δὰ, Κύριε Φραγκλῖνε! εἰπατέμοι τέλος πάντων τί θὰ σᾶς δώσω; — Ἓν τάλληρον καὶ ἥμισυ, Κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκλῖνος. — Ἓν τάλληρον καὶ ἥμισυ! Πῶς; σεῖς ὁ ἴδιος ἀκόμη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν μὲ εἴπατε ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου εἶνε ἓν τάλληρον καὶ τέταρτον, καὶ τώρα μὲ λέγετε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων; — Μάλιστα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Φραγκλῖνος, καὶ ἐπεθύμουν τὴν τιμὴν ἐκείνην νὰ ἐλάμβανον τότε, παρὰ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ τάλληρον τώρα. Ὥστε, ἂν ἐπιμείνετε ἀκόμη χρονοτριβοῦντες, θέλω ἀναγκασθῆ νὰ ἀναβιβάζω τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖον μὲ κάμνετε νὰ χάνω. »

Καὶ ὁ ἄργος καὶ ὀκνηρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φραγκλίνου, ἠναγκάσθη νὰ ἀποτίσῃ τὴν ζητηθεῖσαν τιμὴν τοῦ βιβλίου, λαβὼν ἓν μάθημα παρὰ τοῦ φιλέργου ἐργάτου περὶ τῆς ἀνεκτιμήτου ἀξίας τοῦ χρόνου.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία παρέχει ὡς παράδειγμα διὰ τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου, ἀναφέρομεν τοὺς ἀκολούθους:

Ἀριστοτέλης, ὁ κορυφαῖος τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, κατεγίνετο ἀδιακόπως, ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ἐκοιμᾶτο ἔτι ὀλιγώτερον· διὰ νὰ μὴ βυθισθῇ δὲ εἰς τὸν ὕπνον, ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του ἔξω τῆς κλίνης βαστάζουσαν σφαῖραν τινὰ χαλκίνην, τῆς ὁποίας πιπτούσης ὁ ἦχος εὐθὺς τὸν ἐξύπνιζεν.

Οὐδεὶς ἦτο ἀκριβὴς εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν τὰ πάντα, ὅσον ὁ Καῖσαρ. Ὁ Αὔγουστος διῆλθε φιλοπονώτατον βίον, καὶ δειπνῶν μὲν διελέγετο περὶ φιλολογίας, λουόμενος δὲ ἤκουε ἄλλων ἀναγινωσκόντων ἢ ὑπηγόρευε. Καὶ ὁ Οὐεσπεσιανὸς δὲ οὐχ ἧττον ἀνεδείχθη πάντοτε φειδωλὸς τοῦ χρόνου, διὸ καὶ ἐσυνείθιζε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνάκις τὸν ἀξιομνημόνευτον τοῦτον λόγον: « Ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ ἀποθάνῃ ὄρθιος. »

Ὁ μέγας Φριδερῖκος ποτὲ δὲν παρέπεμπεν εἰς τὴν ἐπαύριον τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ νικήσῃ τὴν φυσικὴν πρὸς τὸν ὕπνον κλίσιν του, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον του νὰ ῥίπτῃ κατὰ τοῦ προσώπου του παγίον βεβρεγμένον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ὁσάκις ἀπεκοιμᾶτο.

Ὁ Βυφφὼν, θέλων ἐπίσης νὰ συντέμῃ τοῦ ὕπνου τὴν διάρκειαν, ἣν ἐθεώρει λίαν ἐπιζήμιον εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ καιροῦ, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν θεράποντά του νὰ τὸν ἐξυπνίζῃ καὶ νὰ τὸν κτυπᾷ, χρείας τυχούσης, ἂν τὸν ἔβλεπε κοιμώμενον ἐπέκεινα τοῦ διωρισμένου.

Ὁ Βίγκελμαν, μὴ ἔχων ὑπηρέτην νὰ τὸν ἐξυπνᾷ, ἐκρέμα εἰς τὸν πόδα του κώδωνα καὶ ἐκοιμᾶτο ἐπὶ θρανίου· ὅτε δὲ ἦτο βυθισμένος, τὸν ἐξύπνιζεν ὁ ἦχος τοῦ μετάλλου.

Ὁ Βολταῖρος ὡς ἐξεγερτικὸν κώδωνα ἐθεώρει τὸν καφφέν· διὸ καὶ ὀλίγον πρὶν ἀποθάνῃ ἔπιε 15 ἕως 14 κυαθίσκους τοῦ διεγερτικοῦ τούτου τῆς διανοίας πόματος. Ἀλλ' οὐδεὶς ἴσως ἐξετίμησε τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἀξίαν, ὅσον ὁ Ναπολέων· ἐκ τούτου δὲ προῆλθον αἱ ἡρωϊκαὶ ἐκεῖναι πράξεις καὶ καινοτομίαι, αἵτινες ἐδόξασαν τὴν Γαλλίαν καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν Εὐρώπην ὅλην ἀπὸ τὴν λέπραν τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ ἱερατικῆς ἐξουσίας.

Πόσον ἀξιόμεμπτοι εἴμεθα οἱ πλεῖστοι σήμερον, διότι βλέπομεν ἀδιαφόρως παρερχόμενα ἐπὶ ματαίῳ οὐχὶ λεπτὰ καὶ ὥρας, ἀλλ' ἡμέρας, ἀλλ' ἔτη ὁλόκληρα τῆς μεμετρημένης ἡμῶν ζωῆς! Νομίζομεν ὅτι ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν μας ἑκατομμύρια ἐτῶν, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶνε ἀποκλειστικῶς ἡμέτερος, καὶ ὅτι ὁ ἐπίγειος ἡμῶν βίος συνίσταται εἰς τὸ βλέπειν ῥέοντα τὸν χρόνον μὲ ἔνοχον ἀδιαφορίαν καὶ λησμονεῖν τὸ πολύτιμον αὐτοῦ.

« Ἂς σπεύσωμεν! ἔκραζε σοφός τις· ὁ χρόνος φεύγει, καὶ σύρει ἡμᾶς μεθ' ἑαυτοῦ· ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ὁμιλῶ, εἶνε ἤδη μακρὰν ἐμοῦ. »

Ῥ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ. — Τὴν ἐσχατιὰν ταύτην τῆς Γῆς σχηματίζουσι τρεῖς κᾶν τέσσαρες βράχοι κάθετοι καὶ διερρωγότες, οἵτινες ἔχουσι σχῆμα καταπληκτικὸν καὶ παράδοξον, φωτιζόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπερβορείου ἡλίου τῆς μεσημβρίας ὁμοιάζουσι γλώσσαις φλογὸς, ἀπολιθωθείσαις ἐν τῷ ἀναθρώσκειν ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Λίθοι διαφόρου μεγέθους, ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὰς ἀποτόμους πλευρὰς τῶν κρημνῶν, κυλίονται τῇ δε κἀκεῖσε, ἀποτελοῦντες λαβύρινθον, δι' οὗ τρέχει χειμαῤῥός τις χυνόμενος εἰς ἡσύχως ὑπνώττουσάν τινα λίμνην. Ἀμφιβληστροειδεῖς τινὲς ἰτέαι, βρύα παντὸς εἴδους καὶ γένους, καὶ τὸ μυόσωτον, τὸ τρυφερὸν τοῦτο ἄνθος τῶν ἀναμνήσεων, ταῦτα εἰσὶ τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα βλέπουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὰς κατεψυγμένας ἐκείνας ἀκτὰς, ἔνθα ἐδρεύει ἡ λήθη. Δυσσώδης ἄνεμος καταμαστίζει διηνεκῶς τὴν ἄξενον ταύτην χώραν, τὴν κρυπτομένην εἰς νέφη ὁμίχλης τόσῳ πυκνῆς, ὥστε οὐδὲν βλέπων καὶ φοβούμενος μήπως πλανηθεὶς πέσῃς εἰς τὰς χαινούσας ῥωγμὰς τῶν γιγαντιαίων βράχων, αἵτινες σχηματίζουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν, ἀναγκάζεσαι μετὰ ῥρίκης νὰ ἀπέλθῃς.

Ἡ ἔρημος! ἡ ἔρημος εἰκονίζεται συνήθως μὲ ἀπαίσια χρώματα, ἀλλ' ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς τὴν ἔρημον ταύτην δὲν δύναται οὐδὲ ἰδέαν κἂν νὰ συλλάβῃ τῆς ῥρίκης, ἣν ἐμποιεῖ. Εἰς τὰς Λυβικὰς ἐρήμους βασανίζει ἡ δίψα, φλέγει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς τοὐλάχιστον λάμπει ἐκεῖ καὶ ἡ γῆ ἔχει χρῶμα· ἐκεῖ τοὐλάχιστον εὑρίσκεται ἐνιαχοῦ καί τις ὄασις ἢ συνοδία ἐρημοπλανήτων ὁδοιπόρων, ὑπάρχει που τέλος ἡ τοῦ Ἄραβος καλύβη, ἔνθα δύναταί τις νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ τίποτε, πλὴν τοῦ ἀνέμου, τῶν λίθων, τῆς ὁμίχλης! Ἡ ζωὴ ἐνταῦθα δὲν ἔχει χώραν, ἐδιώχθη, καὶ ἐδῶ δυνάμεθα μάλιστα νὰ ἐννοήσωμεν τοῦ κόσμου τὸ πέρας, τὴν ἀκατοίκητον γῆν. Ἀπέναντι τοιαύτης εἰκόνος ἡ ψυχὴ μελαγχολεῖ καὶ ναρκοῦται. Τὸ κατὰ τὸν ἐπίγειον ἡμῶν βίον ἐπιδιωκόμενον τέρμα ὁμοιάζει ἀρά γε μὲ τὸ τέρμα τοῦτο τῆς ἐπιγείου ἡμῶν ὁδοιπορίας;

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ. — Ὁ Ἰάκωβος Τασκῦνος, ζωγράφος ζῶν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, ἐργασθεὶς εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς Ἀβελλίνου ἐν Νεαπόλει, ἐζήτει τὴν πληρωμὴν φλωρινίων 78 καὶ 10 ἑκατοστῶν. Ὁ Ἡγούμενος, εὑρὼν τὴν σημείωσιν ὑπερβολικὴν, ἐζήτησε λεπτομερῆ λογαριασμὸν. ὅστις τῷ ἐπεδόθη ὡς ἕπεται:

Δι' ἐπιδιόρθωσιν καὶ βερνίκωσιν τῶν δέκα ἐντολῶν. » » » Φλωρίνια 5, 12

Διὰ στολισμὸν τοῦ Ποντίου Πιλάτου, καὶ βάλσιμον νέας ταινίας εἰς τὸν πῖλόν του — 5, 6

Δι' ἀλλαγὴν μιᾶς νέας οὐρᾶς τοῦ πετεινοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῆς κυρβασιᾶς του (κρούστρας). » » — 2, 5

Διὰ νέαν προσήλωσιν τοῦ καλοῦ λῃστοῦ εἰς τὸν σταυρόν του. » » — 1, 7

Διὰ νέα πτερὰ τεθέντα εἰς τὸν Ἄγγελον Γαβριὴλ, καὶ διὰ χρύσωσιν τῆς ἀριστερᾶς του πτέρυγος. » » » » — 14, 18

Διὰ πλύσιμον τῆς ὑπηρετρίας τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Καϊάφα, καὶ διὰ κοκκινάδιασμα τῶν παρειῶν της. » » » — 5, 12

Δι' ἀνανέωσιν τοῦ οὐρανοῦ, προσθήκην δύο ἀστέρων εἰς τὸ στερέωμα καὶ καθαρισμὸν τῆς Σελήνης. » » » — 7, 14

Διὰ συνδαυλισμὸν τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς καὶ διὰ κατάλυμμα ψυχῶν τινων. » — 6, 6

Διὰ προσάναμμα τοῦ πυρὸς τῆς Κολάσεως, προσκόλλημα νέας οὐρᾶς εἰς τὸν διάβολον, καὶ διόρθωσιν τῶν ἀριστερῶν του ὀνύχων. — 4, 10

Διὰ συγύρισμα τοῦ φορέματος τοῦ Ἡρώδου, βάλσιμον δύο ὀδόντων καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῆς φενάκης του. » » » — 5, 2

Διὰ ἐμβάλωμα τοῦ σκυτίνου βρακίου τοῦ Ἀμμὰς καὶ κόλλημα δύο κομβίων· — 2, 5

Διὰ βάλσιμον τῶν περικνημίδων τοῦ υἱοῦ τοῦ Τωβία, περιηγουμένου μετὰ τοῦ Ἀγγέλου Ῥαφαὴλ, ἄλλαγμα τῆς βακτηρίας του, καὶ διὰ τελαμῶνα νέον εἰς τὸν σάκκον του. — 2, 5

Διὰ καθαρισμὸν τῶν ὠτίων τοῦ ὄνου τοῦ Βαρλαὰμ καὶ διὰ ξαναπετάλωμα. » — 5, 7

Δι' ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἐνωτίων τῆς Σάῤῥας καὶ τῶν ψελλίων τῆς Ἰουδὴθ, καὶ διὰ χρωματισμὸν τοῦ προσώπου των. » » — 2, 0

Διὰ βάλσιμον ὀδόντων εἰς τὴν ὄνειον σιαγῶνα τοῦ Σαμψών. » » — 1, 5

Διὰ βάλσιμον ἄλλου λιθαρίου εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ Δαβὶδ καὶ δι' ἐξόγκωσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Γολιάθ. » » » — 5, 1

Διὰ πίσσωσιν τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε καὶ ἀλλαγὴν τῶν παλαιῶν χειριδῶν αὐτοῦ. — 6, 0

Δι' ἐμβάλωσιν τῶν φορεμάτων τοῦ Ἀσώτου, πλύσιμον τῶν χοίρων καὶ βάλσιμον ὕδατος εἰς τοὺς ποτιστῆρας. » » — 5, 4

Διὰ βάλσιμον ἑνὸς αὐτίου εἰς τὴν ῥάμνον τῆς Σαμαρίτιδος, καὶ δι' ἐπιδιόρθωσιν τῆς ἀνωμάλου κόμης της. » » » — 1, 5

Τὸ ὅλον Φλωρίνια 78 10

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7. — Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀρκετὰ περίεργον θέσιν κατέχει εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν, καὶ ἰδίως εἰς τὸ Λευϊτικὸν, ὅπου ἀπαντῶμεν τὰς ἑξῆς τυπικὰς διατάξεις ἢ ἁγιστείας:

Ἑπτάκις ῥάντισμα ἐποίει ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ μόσχου ὁ ἱερεὺς ἐνώπιον τοῦ καταπετάσματος τοῦ ἁγίου. — Ἑπτάκις ἔῤῥανεν ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τῆς χρίσεως ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς σκηνῆς. — Αἱ ἑπτὰ ἡμέραι καὶ ἑπτὰ νύκτες τοῦ ἐξιλασμοῦ. — Ἑπτὰ ἡμέρας διήρκει ἡ ἀκαθαρσία τῆς ἐν ἀφέδρῳ ἄῤῥενος τεκούσης. — Ἑπτὰ ἡμέρας ἀφώριζεν ὁ ἱερεὺς τὴν ἀφὴν λέπρας ἢ οὐλὴν ἐπὶ προσώπου καὶ πᾶν πάθος· ἐπίσης ἑπτάκις ἐῤῥαντίζετο ὁ ἐκ τῆς λέπρας καθαρισθεὶς διὰ τοῦ αἵματος ὀρνιθίου. — Ἑπτὰ ἡμέρας διέτριβεν ἔξω τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὁ καθαρισθεὶς ἀπό τινος πάθους, τῇ δὲ ἐβδόμῃ ξυρισθεὶς καὶ λουσθεὶς εἰσήρχετο ἐν αὐτῷ. — Ἑπτάκις περιεῤῥάντιζεν ὁ ἱερεὺς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἱερείου τὴν μολυνθεῖσαν οἰκίαν. — Ἑπτὰ ἡμέρας διήρκει ὁ καθαρισμὸς τῆς αἱμορῥοΐας. — Ἡ ἑορτὴ τῆς ταπεινώσεως ἐν μηνὶ ἑβδόμῳ, κτλ. κτλ.

ΛΕΙΡΙΟΜΑΝΙΑ. — Ἡ μανία πρὸς τὰ κρόμμυα τῶν λειρίων εἶχε καταντήσει πρό τινων ἑκατονταετηρίδων εἰς ἀπίστευτον ἔντασιν, καὶ ἰδίως εἰς τὰς Κάτω Χώρας, ὅπου κρόμμυα παράγοντα λείρια ἐξαισίου κάλλους, κομισθέντα ἐκ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἐπωλήθησαν ἀντὶ πολλῶν χιλιάδων φράγκων.

Κτηματίας τις ἐν Ὁλλανδίᾳ εἶχε μετακομίσει λίθους εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ οἱ ἀμαξηλάται παρηγγέλθησαν νὰ περιμείνωσιν ὀλίγον ἕως νὰ ἀλλάξῃ νόμισμα διὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ. Μετὰ ἓν τέταρτον ἐπανελθὼν, τοῖς ἐζήτησε συγγνώμην διότι ἠργοπόρησε τόσον. — « Δὲν βλάπτει διόλου, Κύριε, ἀπήντησαν οἱ ἀμαξηλάται, εἰς τὸ διάσημα τοῦτο ἡμεῖς δὲν ἐμείναμεν ἀργοί· εἴχομεν ψωμίον εἰς τὰ δισάκκιά μας, καὶ ἐδῶ εἰς μίαν γωνίαν εὕρομεν δεκάδα κρομμυδίων, δι' ὧν ἐπρογευματίσαμεν ἐξαίρετα. — Ποῦ ηὕρατε τὰ κρόμμυα; ἠρώτησεν ἔντρομος ὁ ταλαίπωρος κτηματίας, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοί του ἠνοίγοντο σπασμωδικῶς καὶ αἱ τρίχες του ὠρθοῦντο εἰς τὴν κεφαλήν του. — Ἐκεῖ εἰς τὸν μικρὸν θάλαμον, πλησίον τοῦ κήπου. — Συμφορά! ἀνέκραξε τύπτων τὸ στῆθος ὁ Ὁλλανδὸς καὶ σχεδὸν λειποθυμῶν· ἐπρογευματίσατε λοιπὸν, ἄθλιοι, πρόγευμα δέκα χιλιάδων φράγκων! Τὰ κρομμύδια ἐκεῖνα ἦσαν κρομμύδια σπανίων λειρίων μὲ δεκαὲξ διάφορα χρώματα ἐξαισίου ὡραιότητος, καὶ μὲ ἑκόστιζεν ἕκαστον ὑπὲρ τὰ χίλια φράγκα! »

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΟΥΝΤΑ ΤΩι ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩι. — Ὁ δημοσιογράφος ἀνάγκη ἀπαραίτητος ὅπως ἔχῃ τὰ ἑξῆς προσόντα, ἂν θέλῃ νὰ ᾖνε τέλειος δημοσιογράφος:

Α'. Νὰ ἔχῃ κοιλίαν μεγάλην, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅπως ἀνέχηται πᾶσαν ἐπίκρισιν καὶ πᾶν σχόλιον· μὲ ἄλλας λέξεις, νὰ ἔχῃ τὴν παραδειγματικὴν ἐκείνην Ἀγγλικὴν ἀπάθειαν, καὶ εἰς τοσούτῳ πολλὴν δόσιν μάλιστα, ὥστε νὰ ᾖνε αὐτόχρημα λίθος καὶ κωφάλαλος.

Β'. Νὰ μὴν ἔχῃ πολλοὺς σχετικοὺς ἢ φίλους, διότι οἱ πολλοὶ φίλοι καταντῶσιν ἐπιζήμιοι εἰς τὸν δημοσιογράφον. Ἕκαστος, ἔχων τὴν ἀξίωσιν ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνῃ τὰ δημοσιογραφικὰ προϊόντα τοῦ φίλου του δωρεὰν, μεγίστης ζημίας γίνεται αὐτῷ παραίτιος.

Γ'. Νὰ ἠξεύρῃ νὰ μεταχειρίζεται καὶ τὴν ἀλωπεκῆν καὶ τὴν λεοντῆν, κατὰ τὰς περιστάσεις· νὰ κολακεύῃ δηλ: ἐκεῖνον, οὗτινος φοβεῖται τὴν ἐπιῤῥοὴν, νὰ ἀπειλῇ δὲ καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν σκώληκα, ὅστις ζητεῖ νὰ φλυαρήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Δ'. Νὰ ἀκολουθῇ ἀπαρεγκλίτως τὸ σχέδιον, ὅπερ διεχάραξεν, εἴτε ὀρθὸν εἴτε στρεβλὸν, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν φίλων του, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ τὴν διάθεσιν νὰ κτίσῃ ὡς ὁ Χότζας Νασρεδδὶν τὸν φοῦρνόν του ἐπὶ ὀχήματος, καὶ νὰ στρέψῃ αὐτὸν κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ τυχόντος.

Ε'. Νὰ ὑπόσχεται πολλὰ, καὶ νὰ ἐκτελῇ οὔτε τὸ ἓν τέταρτον τῶν ὅσων ὑπεσχέθη.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΟΦΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. — « Τίς δύναται νὰ κληθῇ εὐσεβής; ἠρώτα ὁ Φὰν-Κὶ τὸν Κομφούκιον. — Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους, ἀπεκρίθη ὁ Κομφούκιος. — Καὶ φρόνιμος ποῖος εἶνε; προσέθηκεν ὁ Φὰν-Κί. — Ἐκεῖνος, ὅστις γνωρίζει τοὺς ἄλλους, » εἶπεν ὁ Κομφούκιος.

Διακεκριμμένος τις σοφὸς τῶν νεωτέρων χρόνων λέγει ὅτι: « Τὸ νὰ προσποιῆταί τις τὸν ὑποκριτὴν, εἶνε ὡς νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν Ἅδην διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Παραδείσου. »

Πέρσης ποιητὴς λέγει « Ἡ θάλασσα δὲν περιέχει πάντας τοὺς μαργαρίτας, ἡ στερεὰ δὲν περιέχει ὅλους τοὺς θησαυροὺς, καὶ αἱ πέτραι δὲν περιέχουσιν ὅλους τοὺς ἀδάμαντας, διότι ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου περιέχει τὴν πολυτιμοτέραν χρυσοῦ καὶ βαρυτίμων λίθων σοφίαν. »

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Εἰς λίμνην δύο βάτραχοι κατώκουν μὲ εἰρήνην.
Εἰς θέρους δ' ὑπερβολικὴν θερμότητα μεγάλην,
τοῦ ὕδατος ἐκλείψαντος, κατέλιπον ἐκείνην
καὶ βῆμα ἔφερον ταχὺ, ἀναζητοῦντες ἄλλην.

Εἰς φρέαρ τέλος ἔφθασαν βαθὺ, καὶ χαίρων λέγει
ὁ εἷς: " Ἐλθὲ, συνέταιρε, ἐδῶ νὰ καταβῶμεν! "
Τὸ βάθος ὅμως θεωρῶν ὁ ἄλλος ἀντιλέγει:
" Ἐὰν τὸ ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς τότε θ' ἀναβῶμεν; "

Τὸ ἐπιμύθιον καθεὶς, ὦ ἀναγνῶστα, ἐννοεῖ·
ὅστις πρὶν τρέξῃ σκέπτεται, ποτέ του δὲν μετανοεῖ.

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ.

« Κυρίαμου! ἔλεγε κομψευόμενός τις πρὸς νεάνιδα, Σοφίαν τὸ ὄνομα· ἀφότου ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω, ἔγεινα φιλόσοφος καὶ τρελλαίνομαι διὰ τὴν σοφίαν! »

Χωρικός τις, ἡλίθιος εἰς ἄκρον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἴς τινα δημοσίαν ὁδὸν, ἄγουσαν πρὸς τὸ παλάτιον τῆς δικαιοσύνης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ νομοτελεστικὸν συμβούλιον ἔμελλε νὰ συνέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἡ ὥρα τῆς εἰσόδου ἐπλησίαζε, μέγας ἀριθμὸς νομικῶν ἐν στολῇ περιήρχοντο ἐπὶ τῆς πλατείας, φέροντες ἕκαστος ὑπὸ μάλης ὀγκώδεις φακέλλους ἐγγράφων. Εἷς τῶν κυρίων τούτων ῥίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἔχασκε παρατηρῶν τὸ ἀπέναντί του κείμενον μέγα ἡλιακὸν ὡρολόγιον, καὶ θέλων νὰ ἀστεϊσθῇ, πλησιάζει πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ λέγει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐκεῖ ἐπάνω, ἦτο ἕνας ἀνεμόμυλος· ἐπρόσθεσε δὲ μετὰ δικηγορικοῦ ὕφους, μηχανῇ θαυμασιωτάτῃ! Ὁ χωρικὸς, προσποιούμενος τὸν ἐκπεπληγμένον, « Ἕνας ἀνεμόμυλος! ἔκραξεν, ἕνας ἀνεμόμυλος! Λοιπὸν διόλου παράδοξον δὲν πρέπει νὰ μὲ φαίνεται, διατί βλέπω ἐδῶ τόσους ὄνους φορτωμένους μὲ σάκκους! »

Ὁ Γολσμὶθ ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰόνσωνα, ὅστις ἐσυνείθιζε νὰ μεγεθύνῃ τὰ πράγματα, καὶ νὰ μεταφράζῃ τὰ ἁπλούστερα συμβάντα εἰς μεγάλα γεγονότα: « Νομίζω, Δόκτορ, ὅτι ἂν θελήσετε νὰ γράψητε κανένα μῦθον διὰ τὰ μικρὰ 'ψαράκια, θὰ τὰ παραστήσετε βέβαια ὁμιλοῦντα ὡς φαλαίνας. »

« Σᾶς ἐκούρασα, Κυρία μου! εἶπε πρός τινα νεᾶν φιγουρίνιόν τι τοῦ συρμοῦ ἔν τινι χορῷ. — Διόλου, Κύριέ μου, ἀπεκρίθη αὕτη, καθότι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ μὲ χορεύσῃ ὁ ἐλαφρότερος Κύριος. — Ὤ! ἡ καλωσύνη σας, ἀντεῖπεν ὁ νέος· πιστεύσατέ με, Κυρίαμου, ὅτι καθεὶς χάνει τὴν βαρύτητά του πλησίον σας. »

Σααδῆς, ὁ μέγας ποιητὴς, ἠθικολόγος καὶ φιλόσοφος τῆς Περσίας, αἰχμαλωτισθεὶς ποτε ὑπὸ τῶν Γάλλων τῆς Τριπόλεως, ἠγοράσθη ὑπό τινος πλουσίου ἐμπόρου τοῦ Χαλεπίου, ὅστις τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του μὲ προῖκα ἑκατὸν φλωρίων. Ὁ ταλαίπωρος φιλόσοφος ἔπαθεν ὅ,τι πρὸ δισχιλίων περίπου ἐτῶν εἶχε πάθει ὁ Σωκράτης· περιέπεσεν εἰς χεῖρας μιᾶς νέας Ξανθίππης, χωρὶς νὰ εὑρίσκῃ ἡσυχίαν οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα. Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ὁ Σααδῆς παρεπονεῖτο διὰ τὰ βάσανα, ἅτινα τὸν ἔκαμνεν αὐτὴ νὰ ὑποφέρῃ, « Πῶς τολμᾷς νὰ μὲ ὁμιλῇς οὕτω! ἀπήντησε μὲ ὕφος ἀγέρωχον ἡ θυμοτέρπης σύζυγός του· λησμονεῖς ὅτι ὁ πατήρμου σὲ ἠγόρασεν ἀντὶ δέκα δηναρίων; — Ναὶ, ἐπανέλαβεν ὁ ποιητὴς, πλὴν μὲ ἐπώλησε πάλιν ἀντὶ ἑκατὸν φλωρίων. »

Ἐμπεδοκλῆς, ὁ ἐκ Σικελίας Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ἰδὼν τὴν ἡδυπάθειαν καὶ τὴν τρυφὴν τῶν Ἀκραγαντίνων, ἔλεγεν: « Οἱ Ἀκραγαντῖνοι τρυφῶσι μὲν ὡς εἰ ἔμελλον νὰ ἀποθάνωσιν αὔριον, κατασκευάζουσι δὲ οἰκίας ὡς ἐὰν θὰ ζήσωσιν αἰωνίως. »

Μετὰ τὴν μάχην τῆς Χοχστέδης (1704) ὁ Μαλβοροῦγος, ἀναγνωρίσας μεταξὺ τῶν πληγωμένων αἰχμαλώτων στρατιώτην τινὰ, τὸν ὁποῖον εἶχε παρατηρήσει ἀνδραγαθήσαντα εἰς τὴν μάχην, τῷ εἶπε: « Ἐὰν ὁ Κύριός σου εἶχε πολλοὺς στρατιώτας ὡς σὲ, ἤθελεν εἶσθαι ἀνίκητος. — Δὲν τῷ λείπουν στρατιῶται ὡς ἐμὲ, ἀπήντησεν ὁ αἰχμάλωτος, ἀλλ' ἀξιωματικοὶ ὡς σέ. »

Ἔλεγέ ποτε δοκησίσοφός τις πρὸς τὸν ποιητὴν Θεόφιλον: « Ἔχεις τόσον πολὺν νοῦν, τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴν ἦσαι σοφός! — Εἶσαι τόσον πολὺ σοφὸς, ἀπήντησεν ὁ ποιητής· τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴν ἔχῃς νοῦν! »

Ὑπουργοῦ ὄντος τοῦ Καρδιναλίου Δὲ Φλωρύ, ἀπενεμήθησαν πολλαὶ ἀμοιβαὶ διὰ μεσιτείας του εἰς ἓν ὁλόκληρον σύνταγμα, ἐκτὸς τοῦ ἱππότου Δὲ Φεριγοὺς, ἀξιωματικοῦ τοῦ συντάγματος τούτου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εὑρίσκετο εἰς ἐπίσημον ἀκρόασιν παρὰ τῷ Ὑπουργῷ, « Ἀπορῶ, εἶπε, Σεβασμιώτατε, ποία ὀλεθρία μοῖρα μὲ κατεδίκασε νὰ εὑρεθῶ ὑπὸ μέγα ἀλεξίβροχον, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Σεβασμιότης σας διεχύνατε τὴν βροχὴν τῶν ἀγαθοεργιῶν σας εἰς ἓν ὁλόκληρον σύνταγμα! » Ἡ εὐφυεστάτη αὕτη ἀφορμοίωσις ἤρεσε μεγάλως τῷ Καρδιναλίῳ Ὑπουργῷ, ὅστις ἀντήμειψε γενναίως τὸν στρατιωτικόν.

Οἱ τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἔχουν μεγάλην κλίσιν πρὸς τὸ ἔλαιον καὶ καταφρονοῦσι τὸ βούτυρον. Ἐπαρχιώτης τις, μέλλων νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν γείτονά του ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ γίνῃ ζωγράφος. — « Καὶ πῶς θὰ ζωγραφίζῃς; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος. — Μὲ τὸ ἔλαιον. — Ἀφοῦ λοιπὸν σκοπεύεις νὰ ἐνασχοληθῇς εἰς τὴν ἐλαιογραφίαν, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, σὲ συμβουλεύω νὰ προμηθευθῇς ἀπὸ ἐδῶ ὀλίγον ἔλαιον, διότι εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀναθεματισμένον τόπον, ὅπου καὶ καλὰ θέλουν νὰ κάμνουν πάντοτε τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι κάμνει ὁ ἄλλος κόσμος, τίποτε παράδοξον, καθὼς κάμνουν ὅλα τὼν τὰ ἔργα μὲ βούτυρον, νὰ ζωγραφίζουν καὶ μὲ βούτυρον. »

Ἱεροκήρυξ, ἑρμηνεύων ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ἐγρονθοκόπει ὡς σκιαμάχος καὶ ἐμεγαλοφώνει ὡς μαινόμενος, διότι ἐνόμιζεν ὅτι τὰ σχήματα, καὶ μάλιστα τὰ θεατρικὰ, καὶ αἱ ἄγριαι καὶ ἔξαλλοι φωναὶ δίδουσιν οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὸν λόγον. Εἰς τὴν διδαχὴν ἐκείνην εὑρέθη καί τις ἐπίσημος Κυρία, γνωστὴ εἰς τὸν Ἱεροκήρυκα. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν λοιπὸν, πλησιάσας πρὸς τὴν Κυρίαν ὁ Φλάρος, τὴν ἠρώτησε πῶς ἐφάνη εἰς αὐτὴν τῶν Μακαρισμῶν ἡ ἑρμηνεία. — « Καλλίστη, ἀπεκρίθη ἡ Κυρία, ἀλλὰ παρελείψατε τὸν οὐσιωδέστατον Μακαρισμόν: Μ α κ ά ρ ι ο ι ὅ σ ο ι δ ὲ ν εὑ ρ έ θ ῃ σ α ν εἰ ς τ ὴ ν δ ι δ α χ ή ν σ α ς! »

Κύριός τις, ἐκλαβὼν τυπογράφον τινὰ ὡς ὀρνιθολόγον, τὸν ἠρώτησε ποῖον εἶδος ἀετοῦ πετᾷ ὑψηλότερα. — « Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἀπὸ φυσιολογικὴν ἱστορίαν, ἀπεκρίθη τὸ τέκνον τοῦ Γουττεμβέργη, ἀλλ' ἀναντιρρήτως ὁ χ ρ υ σ ο ῦ ς ἀετὸς πετᾷ μὲ μεγίστην ταχύτητα. »

Ἤπτης τις, ὅστις ἕνεκα τοῦ ἐπιτηδεύματός του εἶχε κλέψει πολλὰ, ὠνειρεύθη ποτὲ μεγάλην σημαίαν συγκειμένην ἐξ ὅλων τῶν τεμαχίων ὅσα ἰδιοποιήθη, ἣν ἐκράτει ὁ Βεελζεβοὺλ, προπορευόμενος αὐτοῦ καὶ ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Καταπλαγεὶς ἔκραξεν ἔλεος, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴν ἁμαρτήσῃ πλέον. Τὴν πρωΐαν ἐλθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ μαθητευομένους, καὶ τοῖς ἀνεκοίνωσε τὴν ὁριστικὴν καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασίν του τοῦ νὰ μὴ κλέψῃ πλέον. « Φίλοι μου, εἶπεν, ἐὰν μὲ ἰδῆτε ποτὲ νὰ παραμερίσω κανὲν τεμάχιον, κράξατε ἀμέσως: Διδάσκαλε, ἡ σημαία! » Ἀλλὰ μετά τινα χρόνον ὁ φόβος του παρῆλθεν, ἐλησμόνησε δὲ καὶ τὸ ὄνειρον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπόφασίν του, καὶ ἐνῷ ἔκοπτε βαρύτιμόν τι ὕφασμα ὑπεξήρεσε μέγα τεμάχιον. Οἱ μαθηταὶ τῷ ἔκραξαν ἀμέσως: « Διδάσκαλε, ἡ σημαία! » ἐκεῖνος δὲ στραφεὶς, « Σιωπή! τοῖς εἶπεν· αὐτὴν εἶχα καὶ ἐγὼ κατὰ νοῦν, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὴν σημαίαν δὲν ἦτο καθόλου τοιούτου εἴδους ὕφασμα. »

« Πῶς, Κύριε! θέλετε νὰ μὲ ὑβρίσετε, δίδων τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν σκύλον σας; — Ὤ! μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε! ποτὲ δὲν εἶχον τοιαύτην ἰδέαν· ἠθέλησα νὰ ὑβρίσω μᾶλλον τὸν σκύλον μου. »

Ὅτε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἀνεχώρει διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μόντης, ἡ Κυρία Δὲ Μαιντενὼν εἶπεν εἰς τὸν στρατάρχην Λουβουά: « Πλὴν μᾶς ἀποκρίνεσθε, Κύριε, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως; — Ποσῶς, Κυρία, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός· σᾶς ἀποκρίνομαι διὰ τὴν δόξαν του. »

Ἀξιωματικός τις τοῦ τάγματος Ὀρλεάνς, ἀποσταλεὶς εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ φέρῃ τὰ νέα στρατιωτικῆς τινος ἐπιτυχίας, ἐζήτει ὡς ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ βασιλέως τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου· « Πλὴν, φίλε μου, εἶσαι πολὺ νέος, » τῷ παρετήρησε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. — « Ἀλλὰ λησμονεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ γενναῖος ἀξιωματικός, ὅτι δὲν ζῇ τις πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σύνταγμά σας τοῦ Ὀρλεάνς; »

Τρεῖς εὔθυμοι νεανίαι συνέτρωγόν ποτε ἕν τινι ξενοδοχείῳ· καταβροχθίσαντες δὲ τὸ γεῦμα αὐτῶν, ἐκάθηντο συνδιαλεγόμενοι καὶ πίνοντες οἶνον. Ἀφοῦ ὡμίλησαν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἐπρότεινεν ὁ εἷς νὰ θέσωσι τὸ ἑξῆς στοίχημα: νὰ εἴπῃ, δηλαδὴ, ἕκαστος μίαν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐκεῖνος, οὗτινος ἡ ἐπιθυμία ἤθελεν εἶσθαι ἡ μᾶλλον ὑπερβολικὴ, νὰ κερδαίνῃ τὸ στοίχημα καὶ νὰ πληρόνωσιν οἱ ἕτεροι δύο τὸ γεῦμα αὐτοῦ. Εἶπε λοιπὸν ὁ πρῶτος: « Ἐπεθύμουν ἅπασα αὐτὴ ἡ οἰκοδομὴ νὰ ἦτο πλήρης βελονῶν, ἑκάστην δὲ βελόνην νὰ κρατῇ εἷς ῥάπτης, καὶ ἕκαστος ῥάπτης νὰ ῥάπτῃ ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος μεγάλους σάκκους, ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ σάκκοι, πλήρεις λιρῶν, νὰ ἦνε ἰδικοί μου.» Ὁ δεύτερος εἶπεν: « Ἐγὼ ἐπεθύμουν ἅπασα αὐτὴ ἡ οἰκοδομὴ νὰ ἦτο πλήρης συναλλαγματικῶν, δι' ἑκάστης δὲ συναλλαγματικῆς νὰ παραγγέλεται ἡ πληρωμὴ τοσούτων λιρῶν, ὅσας ἤθελον περιέχει ὅλοι ὁμοῦ οἱ σάκκοι σου, καὶ νὰ ἔχω ὅλας αὐτὰς τὰς συναλλαγματικάς. » Ὁ δὲ τρίτος εἶπεν: « Ἐγὼ εὔχομαι νὰ ἀποκτήσετε ἀμφότεροι ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε· μίαν δὲ νύκτα νὰ σᾶς κρεμάσουν καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐγὼ νὰ ἦμαι ὁ κληρονόμος σας. » Τότε ὁ τρίτος ἐκέρδησε τὸ στοίχημα, καὶ ἐπλήρωσαν οἱ ἄλλοι τὸ γεῦμα αὐτοῦ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

(Συνέχεια.)

Φύγε, Μόσχε, βοσκὲ μαῦρε! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου! ἔλα, Δρόσε, ἥλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἑτοιμάσου.

" Εἶμαι, εἶπα, βαρεμένη· ἄφες πρῶτα νὰ γεννήσω,
" κ' εἰς τὸν μαῦρόν του πατέρα τὸ παιδίον νὰ ἀφήσω.
" — Λοιπὸν στάσου, ὦ ἀμνέ μου, νὰ σοῦ δώσω ἓν φιλίον. ,,
" — Μή! ἠσύχασε! Μὴ, Δρόσε!.. καὶ τὸ αἷμά μου εἶν' κρύον!,,
" — Ἔλα, φῶς μου, εἰς Ἀθήνας σύζυγόν μου νὰ σὲ λάβω. ,,
" — Κι' ἂν μὲ λάβῃς, εἶπα τότε, τί καλὰ θὲ ν' ἀπολαύω; ,,

Φύγε, Μόσχε, βοσκὲ μαῦρε! δὲν σὲ θέλω! φύγε, χάσου! ἔλα, Δρόσε, ἥλιέ μου! νὰ μὲ κλέψῃς ἑτοιμάσου.

— " Ἀντὶ καλυβῶν θὰ ἔχῃς ἓν παλάτιον ὡραῖον,
" ἀντ' αἰγίδων καὶ προβάτων πλῆθος θεραπαίνων νέων·
" ἀντ' αὐτῶν τῶν σαρουχίων σάνδαλα ἐκ τῆς Γαλλίας,
" ἀντ' αὐτοῦ τοῦ κεκρυφάλου καπελλῖνα μὲ ταινίας·
" ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ἀντερίου ὁλομέταξας ἐσθῆτας.
" ἀντ' αὐτῶν τῶν κοραλλίων τῆς Ἰνδίας μαργαρίτας.

(Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκοὺς δὲν θέλω ἡμῶν. ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γίνω, δὲν ἀργῶ).

" Ἀντὶ τῶν ποδῶν θὰ ἔχῃς ἁμαξαν χρυσοκοκκίνην,
" ἀντὶ τῆς λευκῆς σου ἐπιδέξης σου μὲ χρυσᾶς αὐλαίας κλίνην,
" καὶ ἀντὶ τοῦ Μόσχου τέλος, Ἀρετὴ, ἐμὲ τὸν Δρόσον. ,,
— " Μάγος εἶσαι καὶ μαγεύεις καὶ τρελλαίνεις, Δρόσε, τόσον!
" τὴν καρδίαν μου φλογίζει τῆς ἀγάπης σου ἡ λαύρα·
" μὲ ἐμάγευσες, ὦ μάγε, καὶ μὲ φαίνοντ' ὅλα μαῦρα!

(Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκοὺς δὲν θέλω 'γώ! ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γίνω, δὲν ἀργῶ.)

" Καὶ μὲ φαίνοντ' ὅλα μαῦρα, ὡσὰν αἶγες τὰ ἀρνία,
" ὡσὰν λύκοι καὶ αἱ αἶγες καὶ τῆς μάνδρας τὰ σκυλία·
" ὡσὰν ὄνοι αἱ παχεῖαι ἀγελάδες καὶ οἱ βόες,
" οἱ ἀμνοί, οἱ ἔριφοί του καὶ οἱ μόσχοι ὡσὰν θῶες!
" Φαίνεσθέ μου καὶ σεῖς μαῦρα, βουνὰ, δάση, δένδρα, βρύσεις!
" εἰς τὸν ποταμὸν, φλογέρα, πήγαινε νὰ κολυμβήσῃς! ,,

Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκοὺς δὲν θέλω 'γώ! ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γίνω, δὲν ἀργῶ.

— " Ἀρετὴ, ποῖος τὴν χάριν καὶ χαρὰν σου, ὅταν γίνῃς
" σύζυγος τοῦ Δρόσου!... Κλαίεις; πῶς! δὲν θὰ τὸ ὁμοιεύνῃς;
" Πῶς! ἀρχόντισσα θὰ γίνῃς, καὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;
" πλούτη, δόξας, μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας θὰ βάλλῃς,
" εἰς τὸ μάλαγμα θὰ ἦσαι βουτυμένη καὶ θὰ χαίρῃς! . . .
" Πλὴν θ' ἀφήσῃς τὰ παιδιά σου, Ἀρετή! τὸ ὑποφέρεις; ,,

Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκοὺς δὲν θέλω 'γώ! ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γίνω, δὲν ἀργῶ.

— " Κι' ἂν τ' ἀφήσω, μήπως πάλιν δὲν θὰ ζοῦν χωρὶς ἐμένα;
" ἂς εἰποῦν ὅτ' εἶνε δίχως μάναν ἢ ὠρφανισμένα
" τὰ βοσκόπουλα! Καὶ ὅμως τὰ λυπεῖται ἡ καρδιά μου! . . .
" Πλὴν τί κάθημαι καὶ λέγω, ἡ ἀνόητη; παιδιά μου
" θὲ νὰ ἦνε ὅσα κάμω μὲ τὸν σύζυγόν μου Δρόσον. —
Δρόσε, βλέπεις, φλτατέ μου, πόσον σ' ἀγαπῶ, ὤ! πόσον; ,,

Φύγε, Μόσχε, δὲν σὲ θέλω! τοὺς βοσκοὺς δὲν θέλω 'γώ! ἔλα, Δρόσε, σύζυγός σου θὲ νὰ γίνω, δὲν ἀργῶ.

Τί μοῦ λείχετε τὰς χεῖρας, πρόβατα, σᾶς ἐσιγχάθην· φύγετε, χαθῆτε πλέον ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἐχάθην!
Πλέον δὲν θὰ σᾶς ποιμαίνω. πλέον δὲν θὰ σᾶς ποτίζω!
βόσκισσα ἐγὼ δὲν εἶμαι, λοιπὸν πῶς νὰ σᾶς φροντίζω;
ἐγὼ θὰ γενῶ μεγάλη, ἐγὼ θὰ γενῶ Κυρία! . . .
ἂν πεινᾶτε, ἂν διψᾶτε, τί μὲ μέλει, ὦ ἀρνία;

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

16.

Χωρὶς μὲ τοὺς ὀδόντας σου νὰ μὲ καταμασσήσῃς,
πολλάκις ἑτοιμάζεσαι νὰ μὲ καταβροχθίσῃς.
Ἀνίσως δὲ τὸ σῶμά μου εἰς δύο τὸ χωρίσῃς,
πῶς ζῶ κατὰ τὸ ἥμισυ νὰ ἴδῃς δὲν θ' ἀργήσῃς.
Ἐὰν δὲ ἄνευ κεφαλῆς θελήσῃς νὰ μ' ἀφήσῃς,
ὡμὸς θὰ μείνω πάντοτε· θὰ ματαιοπονήσῃς.

Γ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

ΛΥΣΙΣ
ΤΟΥ ΙΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 15
ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ἄσβεστος.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

Θ'.

Οὐρανὸς καὶ Ποσειδῶν.

Ὁ πρῶτος τῶν πλανητῶν τούτων λέγεται καὶ Ἑρσχέλλος, διότι ὑπὸ τοῦ ὁμωνύμου Ἄγγλου ἀστρονόμου ἀνεκαλύφθη τὴν 13 Μαρτίου 1781, ἐκλαμβανόμενος πρότερον ὡς ἀπλανὴς ἀστήρ· εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν παρέχει τὴν θέαν μικροῦ ἀστέρος ἕκτου μεγέθους. Εἶνε δὲ ὁ Οὐρανὸς σφαῖρα πεπιεσμένη ὀλίγον, ἔχουσα ὄγκον ὀγδοήκοντα δύο φορὰς μεγαλήτερον τοῦ τῆς Γῆς, καὶ ἀπέχει τοῦ Ἡλίου δεκαεννέα φορὰς ὅσον ἀπέχει ἡ Γῆ. Οὐδὲν δὲ ἀξιοπερίεργον εἰσέτι προσδιωρίσθη ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων περὶ τῶν συστατικῶν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, καθὼς οὐδὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ πλανήτης οὗτος στρέφεται περὶ τὸν ἴδιόν του ἄξονα· πλὴν ἔκ τινων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν δορυφόρων του, ἐξήχθη ὅτι αὐτὴ ὁμοιάζει περίπου μὲ τὴν τῶν δύο πλησιοχώρων πλανητῶν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 11 ἢ 12 τῶν ἡμετέρων ὡρῶν. Ἐν διαστήματι 83 ἐτῶν καὶ 271 ἡμερῶν συμπληροῖ τὴν τακτικὴν πορείαν του περὶ τὸν Ἥλιον, ὅστις φαίνεται εἰς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ 400 φορὰς μικρότερος παρ' ὅσον φαίνεται εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς τεραστίας ταύτης ἀπομακρύνσεως, ὁ Δημιουργὸς ἐστόλισεν αὐτὸν μὲ ἄλλα σώματα, ἀναπληροῦντα τὴν θέσιν ἣν ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ Σελήνη. Δορυφορεῖται λοιπὸν ὑπὸ ἓξ σεληνῶν διαφόρου μεγέθους καὶ ἀποστάσεως, αἵτινες ἐπειδὴ περιστρέφονται καθέτως πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχιᾶς τοῦ πλανήτου τούτου, προξενοῦσιν ἐκ τούτου φαινόμενα ἄγνωστα καθ' ἅπαν τὸ λοιπὸν σύστημα· ἅπαντα δηλαδὴ τὰ ἄκρα τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου τούτου, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἀμφοτέρων τῶν πόλων, ἔχουσιν ἀλληλοδιαδόχως ἅπαξ τοῦ ἔτους τὸν Ἥλιον εἰς τὸ ζενὶθ αὐτῶν. Πλὴν τί δύναται νὰ πράξῃ ὁ Ἥλιος εἰς ἀπόστασιν 660 ἑκατομμυρίων λευγῶν; Μόλις ὁ Οὐρανὸς δέχεται τὸ τετρακοσιοστὸν μέρος τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος τῆς πεμπομένης ἡμῖν, ὥστε καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειάν του παρουσιάζει τὴν κατάστασιν τῆς ἡμετέρας Σπιτσβέργης ἐν μέσῳ τῆς μεγαλητέρας τραχύτητος τοῦ χειμῶνος.

Ὁ δὲ μετὰ τὸν Δία καὶ Κρόνον μεγαλήτερος πλανήτης τοῦ ἡμετέρου συστήματος, καὶ τελευταῖος πρὸς τὸ παρὸν, ὁ Ποσειδῶν, δὲν εἶνε ποσῶς ὁρατὸς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, καίτοι ὢν ἑκατὸν ἕνδεκα φορὰς μεγαλήτερος τῆς Γῆς. Ἀπέχει τοῦ Ἡλίου τριάκοντα φορὰς ὅσον ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ ἡ Γῆ, ἐκτελεῖ δὲ τὴν περὶ τὸν Ἥλιον περιστροφήν του ἐν διαστήματι 164 ἡμετέρων ἐτῶν καὶ 217 ἡμερῶν. Εἷς μόνος δορυφόρος, παρατηρηθεὶς πρὸς τὸ παρὸν, στρέφεται περὶ τὸν πλανήτην τοῦτον ἐν διαστήματι ἓξ ἡμερῶν.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πλανήτου τούτου ἐγένετο ἐξ ὑποθέσεως μᾶλλον ἢ θεωρίας, παρὰ ἐκ τῆς ἀπ' εὐθείας παρατηρήσεως, καὶ εἶνε μοναδικὸν φαινόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀστρονομίας. Ἀφότου ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς Ἑρσχέλλου ὁ Οὐρανὸς, οἱ ἀστρονόμοι παρετήρουν ἀδιακόπως ὅτι ὁ πλανήτης οὗτος ἐξετέλει λίαν ἀνωμάλως τὴν περὶ τὸν Ἥλιον περιστροφήν του, ἐξερχόμενος πολλάκις ἀρκούντως τῆς τροχιᾶς του. Εἰς τὸ ἔκτακτον τοῦτο φαινόμενον οὐδεμία ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἠδύνατο νὰ δοθῇ ἀποχρῶσα ἐξήγησις, καὶ πολλοὶ προέβησαν μέχρι τοῦ νὰ θεωρήσωσιν ὕποπτον τὴν ἀκρίβειαν τῶν νόμων τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἡ δύναμις αὕτη μεταβάλλεται συνήθως καὶ ἐλαττοῦται ἀναλόγως τῆς μεγάλης ἀποστάσεως. Τῷ 1821 διάσημός τις ἀστρονόμος ὑπωπτεύθη ὅτι αἱ ἀνώμαλοι κινήσεις τοῦ Οὐρανοῦ θὰ ἦσαν ἀφεύκτως ἀποτέλεσμα τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπενεργείας ἀγνώστου τινὸς πλησιοχώρου πλανήτου, τοῦ ὁποίου ἡ τροχιὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο διπλασία τῆς τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ τῷ 1846 ἀνεκαλύφθη πραγματικῶς ὁ πλανήτης οὗτος, ὅστις ὠνομάσθη Ποσειδῶν, καὶ καὶ εἰς τὰς ἐπενεργείας τοῦ ὁποίου ὡς καὶ τοῦ Κρόνου χρεωστεῖται ἡ ἀνώμαλος κίνησις τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐπεβεβαίωσε δὲ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη πλειότερον τὴν ἀλήθειαν τῶν νόμων τοῦ Νεύτωνος, δι' ὧν προεμαντεύθη, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ὕπαρξις οὐρανίου σώματος κινητοῦ, ἀπέχοντος τοῦ Ἡλίου 1200 ἑκατομμύρια λευγῶν!!

Ὅταν προσδιορισθῇ ἀκριβῶς καὶ μεθ' ἁπασῶν τῶν ἀναλογιῶν της ἡ περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα περιστροφὴ τοῦ πλανήτου τούτου, καὶ παρατηρηθῶσιν αἱ ἐκκεντρικότητες καὶ αἱ διάφοροι ἀνωμαλίαι τῆς τροχιᾶς του, ἴσως ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ὕπαρξις καὶ ἑτέρου μεγαλητέρου πλανήτου, κειμένου πέραν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐπενεργοῦντος ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἴσως καὶ ἂν ὑπάρχῃ πραγματικῶς ὁ πλανήτης οὗτος, ἢ καὶ πολλοὶ ἄλλοι πλανῆται, δὲν θέλει εἶσθαι ποτὲ ὁρατὸς οὔτε διὰ τοῦ ἰσχυροτέρου τηλεσκοπίου.

Ἡ.

(Ἀκολουθεῖ).